РИЧАРД ХАРУУД

ЛЪЖАТА ЗА ШЕСТТЕ МИЛИОНА

ЖАР ПТИЦА

РИЧАРД ХАРУУД
ЛЪЖАТА ЗА ШЕСТТЕ МИЛИОНА

Превод: Ина Иванова

Колин Уилсън, известен британски автор: „… Получих по пощата памфлет… озаглавен «Наистина ли загинаха шест милиона?» Трябва да призная, че той ме обърка напълно. Това, което Харууд казва накратко е, че Хитлер е нямал причина да избива евреите, докато се е нуждаел от техния принудителен труд… Струва си да се зададе въпроса: Настина ли нацистите са унищожили шест милиона евреи? Или това е още един знак на емоционалното историческо преиначаване, което прави повечето от книгите за Хитлер досега почти без стойност?… Има ли причина, поради която да се страхуваме да се разровим и да достигнем до истината?“

ПРЕДИСЛОВИЕ

Всички Вие сте слушали за това, как правителството на Хитлер, като че ли искало да унищожи евреите в Европа и за това, как по време на войната, в резултат на неговата политика, загинали шест милиона евреи. Много историци работещи над този въпрос, са открили маса противоречия в тази легенда за масовото изтребление. Шест милиона — това е твърде значителен брой, който никак не е лесно да бъде скрит в статистическите данни за населението, които са били събирани в различни страни и по различно време.

Не трябва да си гений, за да видиш, че тази история относно шестте милиона е твърде доходоносна за ционистите. Германия и досега изплаща пари в качеството на компенсации за уж убитите евреи. Съветският режим също изигра твърде голяма роля за разпространението на тази легенда. Хайде да погледнем какво представлява всъщност тази история за масовото изтребление, уж проведено от немските националисти.

Пропагандата за жестокостите на врага по време на война — това е един много стар трик. Всеки конфликт на XX век е съпроводен с такава пропаганда и без съмнение, така ще бъде и за в бъдеще. По време на Първата Световна Война немците бяха обвинявани в ядене (!) на белгийски деца, а също така и, че те подхвърляли децата във въздуха и ги пронизвали с щиковете си. В допълнение на това, англичаните заявяваха, че немците притежавали цяла фабрика, в която те добивали глицерин и други вещества от труповете на убитите. След войната обаче, министърът на външните работи на Великобритания поднесе извинение за нанесените оскърбления и призна, че всичко се е правило с цел военна пропаганда.

Но след Втората Световна Война такива извинения не бяха поднесени, нещо повече, вместо да затихва с течение на годините, пропагандата за жестокостите на хитлеровия режим, особено спрямо евреите, непрекъснато се засилва. Почти всеки ден продължават да се издават многобройни книги с невероятни „мемоари на очевидци“

относно концлагерите и унищожаването на шест милиона евреи. Натрапва се един въпрос — защо историите за немските жестокости по време на Втората Световна Война се различават така очебийно от историите при предишната война? Защо за едни бяха поднесени извинения, а за други продължава да се тръби непрестанно? Дали приказката за „шестте милиона“ не служи на нечии интереси и се явява един вид политически шантаж?

Тази легенда донесе на евреите огромни доходи. Много народи носеха бремето на лишенията и страданията по време на войната, но никой, освен евреите, не извлече от това полза в такива големи размери. Техните страдания и милиони жертви, уж нанесени от ръката на немските националисти, събудиха съчувствие у други хора. Английското правителство например, практически не възпрепятства емиграцията на евреите в Палестина след войната, политика която доведе до това, че Англия беше принудена да напусне Палестина и по този начин да открие пътя за създаването на Израел.

Доктор Макс Нусбаум, бившият главен равин на Берлин, каза на 11 април 1953 г.: „Позицията на евреите беше укрепена финансово чрез репарации, които правителството на Германия изплаща както на Израел (държава, която не съществуваше по време на войната), така и на отделни евреи.“ Към 1995 г. бяха изплатени повече от сто милиарда марки, една наистина огромна сума.

Изплащанията през отделни години достигаха до 40% от държавния бюджет на Израел! Националистите са убедени, че се касае за политически шантаж. Легендата за шестте милиона евреи, загинали уж от ръката на немците, има изключително сериозни последствия за европейците. Тя се използва с цел възпрепятстване на всеки опит за проява на национални чувства.

Всеки път, когато хората на Европа се опитат да предприемат мерки с цел съхраняване на своя национален облик, моментално им се отправят обвинения, че те са „неонацисти“ — та нали нацистите извършиха онова страшно престъпление — убийството на шест милиона евреи! В наше време, самото съществуване на национална държава от бялата раса се намира под голяма заплаха във връзка със значителната емиграция от страните на Третия Свят. И докато този мит се поддържа, нашите национални чувства ще бъдат подлагани на преследвания и безкомпромисна разправа, а Третият Свят в лицето на

ООН ще продължава да постига успехи в борбата срещу силите, борещи се за съхраняване на най-важната гаранция за нашата свобода — националната държава на нашата раса.

Това абсурдно обвинение за убийството на „шест милиона" евреи подрива принципите на национализма и националното съзнание на бялата раса до такава степен, че заплашва нейното съществуване. Много западни страни се намират днес пред лицето на огромна опасност и ако не се предприеме нещо за прекратяване емиграцията на африканците и азиатците, нашата раса просто ще изчезне. Но какво се случва, когато хората се опитат да говорят за расовия проблем и неговите биологически и политически последствия? Обвиняват ни в расизъм! А расизмът, както всеки знае, е първият признак на нацизма. А нацистите (нещо, което разбира се, на всеки е известно) са убили шест милиона евреи. И когато Инок Пауъл (в своето време член на английския парламент) призова да се обърне внимание на опасните последствия от емиграцията на Третия свят, един известен социалист сравни това с Дахау и Аушвиц, за да го принуди да замълчи.

По такъв начин, всички опити да се предизвикат дискусии относно расовите проблеми и проблемите по оцеляването на нашата нация се прекъсват много ефективно. Може да завидим на умението и решимостта на евреите да съхранят своята раса още от доисторически времена. При тях има чувство на расова солидарност и това налагане на мита за „шестте милиона" още повече го засилва. Но за съжаление, тази легенда има обратен ефект за нас, отслабва в нас решимостта за борба за расово самосъхранение.

Известният американски историк Хари Елмер Барнз написа: „Опитът да се предприемат сериозни и обективни изследвания по въпроса за унищожаването на евреите по време на Втората световна война е, без съмнение, най-рискованото дело за днешния историк или демограф. Предприемайки това изследване, аз се надявам да внеса своя принос не само заради историческата истина, но също така и да помогна да се отхвърли товарът на тази велика лъжа от нашите плещи, за да ни се даде възможност да се борим с опасността, която заплашва всички нас."

1. НЕМСКАТА ПОЛИТИКА КЪМ ЕВРЕИТЕ ДО НАЧАЛОТО НА ВОЙНАТА

Адолф Хитлер считал евреите за нелоялни, алчни и ненаситни елементи на нацията, носещи разлагащо влияние върху културата. Това особено се натрапвало в периода след Първата Световна Война, когато много евреи притежавали значително влияние и власт, особено в юриспруденцията, финансите, средствата за масова информация, въпреки, че те представлявали едва 5% от населението. Фактът, че евреи като Карл Маркс (с истинско има Мозес Мордохай Леви), Роза Люксембург (с истинско име Емма Лазарус), Карл Либкнехт и други, били непропорционално по своя процент за населението на страната, въвлечени в комунистическото движение, помогнал на немските националисти да се убедят в това, че евреите се стремят да разрушат националното самосъзнание на страната в която живеят и вместо него да построят общество от интернационален тип, в което да доминира идеология небазираща се на национална философия и политика.

За хората, които не се асимилират, е тежко да живеят в общество с развито национално чувство, затова естествено, ако те успеят да отслабят или нещо повече, да разрушат националното лице на това общество, неговите национални институти, то животът за тях ще стане много по-лек. Комунизмът беше първият опит за създаване на „наднационално общество“. Но този тип общество може да устои само чрез масов терор, а хората вече не могат да бъдат излъгани и да повярват в него. „Втората серия“ „наднационално общество“ е добре познато на хората от Запада — това е масовата емиграция от страните на Третия Свят. Големи западни градове вече не могат да се познаят, в много от тях емигрантите от Третия Свят представляват значителна част от сегашното им население. Същата участ очаква и хората от Източна Европа и Русия, ако те скоро не разберат кой има изгода от тази политика и как се прави тя.

В тази книга ние не анализираме доколко обосновани са били законовите мерки приети против евреите в хитлерова Германия. Ние

просто се опитваме безпристрастно да изследваме мерките приети в Германия, с цел неутрализиране влиянието на евреите, и което е по-важно, с цел принуждаването им към емиграция. Към 1939 година болшинството от немските евреи са емигрирали и то с право да отнесат личното си имущество. Никога немското националистическо ръководство не е предприемало политика на геноцид спрямо евреите. Евреите наричат емиграцията „планирано изтребление“.

Евреите продължават настойчиво да твърдят, че политиката на дискриминация в нацистка Германия е била само върха на айсберга, същността на която е била тяхното физическо унищожение. Типичен пример за това се явява антинемската пропагандна книга, издадена в Париж през 1936 година — „Жълто петно — унищожаването на петстотин хиляди евреи“. Въпреки отсъствието на каквито и да е било факти, в тази книга емиграцията е представена като физическо унищожение на евреите. Концлагерите за политически затворници се представят като потенциални инструменти на геноцида, а особено внимание е отделено на сто (100) евреи, които били затворени в Дахау през 1936 година, от които шестдесет (60) са се намирали там още от 1933 година.

Като друг пример се посочва сензационната книга на немския евреин, комуниста Ханс Баймлер „Четири седмици в ръцете на хитлеровите палачи — нацисткият лагер на смъртта Дахау“, публикувана в Ню Йорк през 1933 година. Задържаният за своята марксическа дейност автор, твърди че Дахау е бил лагер на смъртта, въпреки че според негово собствено признание са го освободили само след месец. В Източна Германия (ГДР) даже бе учредена награда на името на Ханс Баумлер за заслуги в комунистическото движение.

Фактът, че пропагандата за геноцид, уж извършващ се в националистическа Германия, се разпространява толкова рано, ясно показва как се манипулират хората към расовите и политически проблеми. Те трябвало да повярват в това, независимо от мнението и настроението на наблюдателя при изследване на онзи период от историята.

Политиката на принуждаване на евреите към емиграция и съществуването на концлагери не са едно и също нещо. Лагерите са били използвани за изолиране на политическите противници и подривните елементи, в частност комунистите, сред които е имало и

евреи. В сравнение със сталинския режим с неговите милиони репресирани, броят на затворниците в Германия е нищожен. Според Райтенгер, който е писал много в подкрепа на легендата, между 1934 и 1938 година този брой не надвишава 20 000 за цяла Германия, от които броят на евреите не надхвърля 3 000. Политическите опити на Хитлеровото правителство за създаване на еврейска държава с немска националистическа политика по отношение на еврейската емиграция, до известна степен е била сформирана по подобие на съвременния ционизъм. Основателят на политическия ционизъм Теодор Херцел в своя труд „Еврейската държава" е писал за основаването на подобна държава на остров Мадагаскар и тази идея е разглеждана сериозно от правителството на Хитлер. Това е един важен пункт в предизборната програма на Националсоциалистическата Работническа Партия, която била отпечатана като предизборен памфлет. В него се отбелязва, че евентуално създаване на еврейска държава в Палестина е нежелателно, тъй като това ще доведе до постоянни конфликти в Близкия Изток. Немците не са първите, които предлагат еврейска емиграция към Мадагаскар. Полското правителство също разглежда този план по отношение на своето еврейско население и в 1937 година изпраща там експедиция под ръководството на Михаил Лепецки. В тази експедиция са включени и еврейски представители.

Първите конкретни предложения за Мадагаскар, немците правят в проекта Шахт (Hjalmar Schacht, президент на Райхсбанк) в 1938 година. По съвета на Гьоринг, Хитлер се съгласява да изпрати Шахт в Лондон за преговори с еврейските представители Рабли от Ню Йорк и Берстед. Съгласно този план, парите и недвижимото имущество на немските евреи щели да бъдат използвани като залог срещу международен заем за финансиране на еврейската емиграция в Палестина. Шахт докладва на Хитлер за тези преговори на 2 януари 1939 година.

Този план е приет на конференцията от 12 ноември 1938 година, свикана от Гьоринг, където той съобщава, че Хитлер разработва план за емиграция на евреите в Мадагаскар. Но планът не може да бъде осъществен, тъй като Англия не се съгласява с финансовите условия („The Final Solution" — стр. 21). Малко по-късно, в декември същата година, М. Бонет — министър на външните работи на Франция,

съобщава на Рибентроп, че френското правителство също планира евакуацията на 10 000 евреи в Мадагаскар.

Още преди Шахт да предложи организация на еврейската емиграция в Палестина, което се явява основа за продължение на преговорите започнати през 1935 година, в много други европейски страни са били правени многократни опити да се организира емиграция на евреите.

Евианската конференция в юли 1938 година се явява резултат от тези усилия. Обаче през 1939 година немската страна все още предпочита емиграцията в Мадагаскар. И въпреки, че Хелмут Волт обсъжда в Немското Министерство на Външните Работи планове за частична еврейска емиграция в Родезия, а също така и в Английска Гвиана, и тези преговори продължават до април 1939 година, по същото време Мадагаскарският план се разработва много сериозно и на 24 януари Гьоринг изпраща на министъра на вътрешните работи Фриску, предписание за създаване на централно емиграционно управление за евреите, а на Хайдрих, заместник на Химлер, от Службата за безопасност заповядва да разреши еврейския проблем посредством емиграция и евакуация.

През 1939 година усилията на немското правителство довеждат до това, че от общо 600 000, 400 000 немски евреи емигрират. В допълнение на това 480 000 евреи емигрират от Австрия и Чехословакия, което представлява почти пълното еврейско население на тези страни. Това е извършено чрез Управлението на еврейската емиграция в Берлин, Виена и Прага, под ръководството на Айхман, глава на Еврейския отдел за Разследване към Гестапо. Немците толкова по-бързо искат да завърши тази емиграция, че Айхман даже организира в Австрия Център за подготовка на емигранти за Палестина („СС и Гестапо“ — стр. 60).

Обвиненията, че Хитлер обмислял планове за унищожението на евреите са несъстоятелни, отчитайки факта, че той е разрешил на повече от 800 000 от тях да напуснат територия под немски контрол, даже и да им разреши да отнесат своето имущество. Емиграцията на евреите от Европа продължава да се обсъжда и след началото на войната. Айхман обсъжда с Френското колониално управление Мадагаскарския план чак през 1940 година.

2. НЕМСКАТА ПОЛИТИКА ПО ОТНОШЕНИЕ НА ЕВРЕИТЕ СЛЕД НАЧАЛОТО НА ВОЙНАТА

Със започване на войната, ситуацията в отношението към евреите се променя рязко. Не е известно на всеки, но това е исторически факт. Световното еврейство обявява себе си за участник във Втората Световна Война против Германия. В потвърждение на това, на 24 март 1933 година Световното еврейство обявява война на Германия.

Световното еврейство обявява война на Германия на 24 март 1933 година!

ШЕСТ ДРУГИ ДЕКЛАРАЦИИ ЗА ВОЙНА СА ОБЯВЕНИ ПО-КЪСНО!

Немското правителство е имало достатъчно основание, съгласно международните закони, да се отнася към евреите като към врагове и да ги изолира като враждебни елементи.

На 5 септември 1939 година Хайм Вайцман, един от ционистките лидери, обявява война на Германия от името на евреите по целия свят, заявявайки, че евреите ще се борят в подкрепа на Великобритания и че Еврейската агенция е готова да предприеме незабавни мерки за еврейски човешки ресурси, а също така и други действия. А дотогава, започвайки от 1933 година, различни еврейски организации и агентства шест пъти (!) обявяват пред света, че всички евреи се намират в състояние на война с Германия.

По такъв начин, всички евреи се обявяват „де факто“ за агенти, готови да участват във военни действия срещу Германия. Веднага след това започва да се провежда политика на интерниране на евреите в концлагери. Трябва да се отбележи, че САЩ и Канада са интернирали всички японци, намиращи си на тяхна територия още преди немците да предприемат същите мерки за безопасност спрямо евреите. Японците били интернирани, въпреки, че не са дали никакъв повод да

бъдат заподозрени във враждебни действия. Англичаните, по време на Бурската война, също интернирали всички жени и деца на бурите, за да принудят мъжкото население да се предаде. В резултат на тази акция загинали около двадесет хиляди, обаче никой не обвинил никого за намерения да се унищожат бурите като нация.

Интернирайки евреите в окупираните територии на Европа, немците се опитват да предотвратят евентуалния безпорядък и враждебни действия. На 11 октомври 1942 година Химлер съобщава на Мусолини, че немската политика по отношение на евреите се променя, по причини касаещи военната безопасност. Той добавя, че хиляди евреи в окупираните територии водят партизанска война, извършват саботажи и шпионират. Съгласно официалната сводка, представена от Раймонд Дейвис, кореспондент, който се намира в Съветския Съюз в течение на цялата война, 35 000 евреи водят партизанска война и участват във войската на Тито в Югославия. В резултат на това, евреи са били интернирани в гета и лагери в Германия и Полша, като болшинството от тях се изпращат в Полша след март 1942 година. Затворниците от гетата и концлагерите се използват в качеството на работна ръка при производството на военна продукция. Този проблем възниква пред Хитлер в края на 1941 година, след провала на блицкрига, когато ръководството на NSDAP е било принудено да мобилизира всички ресурси за войната. По този начин, въпросът за принудителния труд на затворниците се явява фундаментален за опровержение на твърдението, че националистическа Германия уж разработва планове за унищожението на евреите. Това противоречи на елементарната логика, тъй като всичко това би означавало безполезна загуба на човешки ресурси, които са крайно нужни за водене на изморителна война. Съществува запазен стенографски протокол за разговор между Хитлер и унгарския регент Хорти, състоял се на 17 април 1943 година. Той съдържа молба на Хитлер за освобождаване на 100 000 евреи, за да бъдат използвани за работа при производството на нов немски изтребител. По това време бомбардировките над Германия се засилват значително. И този разговор се провежда по същото време, в което уж унищожаването на евреите е в разгара си. По това време концлагерите се превръщат в огромни промишлени комплекси, изработващи военна продукция за немската армия — фабриката на Бун за синтетична гума в лагера Берген-Белзен, фабриката на И. Г. Фарбен

в Аушвиц, електрическата фирма Сименс в Равенсбрюк. В много лагери работата е била заплащана със специални пари, с които е било възможно закупуването на допълнителна храна. Немците искали да извлекат максимална икономическа изгода от своята система от концлагери, което напълно противоречи на безумните твърдения за съществуващи планове за масово унищожение на намиращите се там хора.

Специално управление на СС, оглавявано от Освалд Пол — Административно и икономическо управление — работи с цел превръщане на лагерите в големи индустриални комплекси.

Много забележителен е фактът, че даже по време на войната немците продължават политиката на еврейска емиграция. Меморандумът на Лютер, секретар на Министерството на Външните Работи, от август 1942 година показва, че той е водил преговори от юли до декември 1940 година с правителството на Франция.

Преписка от 15 август 1940 година показва, че детайлите на немския план са били разработени от Айхман, тъй като по това време е бил подписван от своя асистент Данекер. Да се разработи детайлен план за преселването в Мадагаскар е поръчано от Айхман, а Данекер събира за това данни от Френското колониално управление. Съгласно програмата предложена на 15 август, Интеревропейската банка е била готова да обезпечи финансиране за емиграцията на 4 000 000 евреи. Меморандумът на Лютер от 1942 година показва, че Хайдрих е получил одобрението на Химлер за този план преди края на август и че той е изпратил същия този план на Херинг. Преводачът на Хитлер, Шмид, пише в своите мемоари, че Хитлер е казал на Мусолини още по средата на юни следното: „На Мадагаскар скоро ще има еврейска държава“ („Преводачът на Хитлер“ — Лондон, 1951 год., 178 стр.).

Въпреки, че французите прекратяват преговорите за Мадагаскар, през декември 1940 година Поляков — директор на Центъра за еврейска документация в Париж — признава, че немците продължават да работят над този план, а Айхман е зает с него практически през цялата 1941 година. След това обаче, този план е признат за неизпълним, основно заради войната със Съветския Съюз и на 10 февруари Министерството на външните работи на Германия съобщава, че планът се отлага. Това решение, изпратено от асистента на Лютер, Радемах, явно демонстрира, че изразът „окончателно решение“

означава само емиграция на евреите, а транспортирането към гетата и концлагерите на Изтока, такива като Аушвиц, представлява само резервен план за тяхното изселване от Германия. В директивите е написано: „Войната със Съветския Съюз създаде възможност за използването на други територии за окончателното разрешаване на еврейския въпрос. Във връзка с това, фюрерът реши да се евакуират евреите не на Мадагаскар, а на Изток. Мадагаскар повече няма да бъде разглеждан във връзка с окончателното решение.“ (Reitlinger, стр. 79) Детайлите по тази евакуация са били разглеждани месец преди това на конференцията във Ванзее (местност с езеро край Берлин).

Райтлингер и Поляков направили съвсем необосновано заключение, че щом като Мадагаскарският план е отложен, то немците обезателно са длъжни да се заемат с унищожаването на евреите. На 7 март 1942 година, по-малко от месец след този референдум, в Министерството на външните работи, Гьобелс пише меморандум в защита на Мадагаскарския план, като говори за „окончателно решение на еврейския въпрос“ („Dr. Goebbels“ — Лондон, 1960, стр. 165). В същото време той одобрява плана за концентрация на евреите на Изток.

По-късната кореспонденция на Гьобелс също така говори за депортация на изток (в Полша) и подчертава необходимостта от принудителна работа. След като е въведена политиката на депортация на изток, използването на евреите като работна сила става основна част от тази операция. Съвсем очевидно е, че терминът „окончателно решение“ се приема както за Мадагаскар, така и за източните територии и означава единствено депортация.

Даже още през май 1944 година Германия е била съгласна да разреши емиграцията на милион евреи. За това разказва Александър Вайсберг, известен еврейски учен. Изселен от Съветския Съюз по време на сталинската чистка, той прекарва цялата война в Краков и даже не е бил интерниран. В своята книга „Историята на Джоел Бренд“, Вайсберг пише, че по лично разпореждане на Хитлер, Айхман изпраща на унгарския еврейски лидер от Будапеща, Бренд, който по това време се е намирал в Истанбул, предложение съюзниците да организират отпътуването на милион евреи към териториите под немски контрол. Изключително поразителен факт, ако се вярва на тези, които разпространяват легендата за масовото унищожение. Ако се

вярва на техните думи, едва ли в Европа биха останали милион евреи, които да бъдат преместени.

Немците, разбира се, много добре знаели, че транспортирането на толкова голям брой хора ще усложни водената от тях война, но били готови с доставянето на десет хиляди камиона, които биха могли да използват на руския фронт. Този план завършил с провал — англичаните решили, че Бренд е немски агент и го хвърлили в затвора на Каир, а пресата нарекла този план нацистки трик. Чърчил съобщил на Хайм Вайцман, че предложението на Бренд е неприемливо, тъй като приемането им означавало предателство към техните руски съюзници. Този същият Чърчил, който нарече обръщението на немците към унгарските евреи най-ужасното престъпление извършено някога в световната история. Може ли да си представим, че немците имат желание да унищожат евреите, след като предлагат такива планове? Войната, на практика изсмуквала всички техни ресурси, можело ли е, да е останало още нещо и за унищожението на евреите?

3. НАСЕЛЕНИЕТО И ЕМИГРАЦИЯТА

Статистическите данни за еврейското население не са изяснени напълно, що се отнася до различните страни. Също така не е известно и колко евреи са били депортирани и интернирани между 1939 — 1945 година. Обаче, според съществени статистически данни, особено според тези, които се отнасят за емиграцията, може да се каже, че броят на евреите загинали във войната, представлява само една малка част от тези „шест милиона“. Съгласно Енциклопедия Чеймбърс, броят на евреите живеещи в довоенна Европа, съставлява 6 500 000. Така че, ако повярваме в легендата за „масовото унищожение“, то в следвоенна Европа практически не биха останали живи евреи. Но централният швейцарски вестник „Базелер Нахрихтен“, използвайки еврейски статистически данни, установява, че между 1933 — 1945 година, 500 000 емигрират в САЩ, Англия, Швеция, Испания, Португалия, Австралия, Палестина и даже в Индия и Китай. Това потвърждава и еврейското списание „Бруно Блау“, което цитира същата бройка от Нюйоркския еврейски вестник „Ауфбау“ от 13 август 1948 година. От тези емигранти, примерно 400 000 са дошли от Германия до септември 1939 година, когато се разгаря войната. Това също така се потвърждава в публикация на Световния Еврейски конгрес „Единство в Диаспора“ (Unity in Dispersion, стр. 377), в която се казва: „Болшинството от немските евреи успяха да напуснат Германия до началото на войната“.

В допълнение към немските евреи — 220 000 от общо 280 000, се включват австрийските евреи, които емигрират през септември 1939 година, а започвайки от март, Институтът за еврейска емиграция помага на 260 000 евреи да емигрират от Чехословакия. След септември 1939 година в Германия, Австрия и Чехословакия остават само 360 000 евреи. Около 500 000 емигрират от Полша, до началото на войната. Тези цифри означават, че броят на евреите емигранти от други европейски страни (Франция, Холандия, Италия, страните от Западна Европа) е бил около 120 000 хиляди. По този начин, масовото изселване на евреите до и в течение на войната намалява броят на

евреите в Европа, примерно до 5 000 000. Към тези емигранти също така сме длъжни да добавим и тези евреи, които бягали в Съветския Съюз след нападението на Германия срещу Полша, а също така и тези, които впоследствие били евакуирани от териториите пред които се е придвижвала немската войска. Повечето от евакуираните са били полски евреи, но освен тях, съгласно Райтлингер, около 300 000 евреи от други европейски страни се прехвърлили на съветска територия между 1939 и 1941 година. По такъв начин, общото количество еврейски преселници в Съветския съюз се изчислява на около 500 000.

Ф. Фостър, чиято статия за евреите в Съветска Русия, е отпечатана в списание „Колиерз“ от 9 юни 1945 година, пише, че 2,2 милиона са се прехвърлили там от 1939 година, като са бягали от нацистите, но цифрата 500 000, като че ли е по-реална.

По този начин еврейската миграция в Съветския Съюз намалява броя на евреите на територията окупирана от Германия, примерно на 3,5 милиона. От тях трябва да изключим тези, които живеели в неутралните страни и които успели да избегнат последствията от войната. Според „Световен Алманах“ за 1942 година — стр. 594, броят на евреите живеещи в Англия, Португалия, Испания, Швеция, Швейцария, Ирландия, Турция и Гибралтар наброява 413 000 (Англия, разбира се, не е била неутрална, но никога не е била окупирана).

Три милиона в Европа!

Според статистическите данни за населението и емиграцията, броят на евреите намиращи се на териториите окупирани от Германия, е примерно 3 000 000. Почти същият брой ще получим, ако разгледаме статистическите данни за еврейското население на окупираната територия. Повечето от половината евреи, прехвърлили се в Съветска Русия след 1939 година, били от Полша. Много често можем да чуем твърдението, че войната с Полша добавила три милиона евреи под немски контрол и че почти всички полски евреи били унищожени. Но фактите говорят друго — преброяването на евреите, проведено в Полша през 1931 година сочи числото 2 732 600 („Die Endlosung“ — стр. 36). Авторът показва, че в крайна сметка 1 170 000 от тях се намирали в съветската зона на окупация към есента на 1939 година, от които примерно милион са евакуирани към Урал, Средна Азия и Южен

Сибир след немското нахлуване през юни 1941 година (стр. 51). Както вече казахме, до войната, от Полша са емигрирали примерно 500 000 евреи.

Журналистът Раймонд Артур Дейвис пише, че около 250 000 евреи бягат от Полша в периода от началото на войната с Германия до нападението на Германия срещу Съветския съюз и те практически могат да се срещнат във всяка част на огромната страна („Одисея през ада“ — Ню Йорк, 1946 год.).

След като извадим всичко това от 2 732 600 и добавим нормалния прираст на населението, който естествено е съществувал през периода 1931 — 1939 г., ние ще видим, че не повече от 1,1 милиона полски евреи са могли да бъдат под немски контрол в края на 1939 година. Изследването на статистиката относно населението е проведено от Историческия институт в Мюнхен, то е публикувано в доклада Gutachten des Instituts fur Zeitgechte, Мюнхен, 1956.

Към тази бройка ние можем да добавим 360 000 евреи, останали в Германия, Австрия и Чехословакия след значителната емиграция през предвоенния период. От 320 000 френски евреи, 120 000 били депортирани, според заявлението на прокурора на Нюрнбергския процес. Според Райтлингер са депортирани 50 000.

Според железопътната документация, броят на депортираните е 75 721 (из книгата на Майкъл Хофман „The Great Holocaust Trial“, 1995 г.).

По такъв начин, общият брой на евреите под немски контрол е бил по-малък от 2 000 000. Депортацията от Скандинавските страни е била твърде незначителна, а от България не е депортиран нито един евреин. И след включването на еврейското население на Холандия (140 000), Белгия (40 000), Италия (50 000), Югославия (55 000), Унгария (380 000) и Румъния (725 000), общият брой превишава с много малко 3 000 000.

Неголямото разминаване в цифрите на тези две изчисления се обяснява с това, че вторият метод използва статистиката за населението, събрана преди войната и не включва емиграцията, която представлява примерно 120 000 от тези страни, окупирани впоследствие от Германия. Така че, може да се приеме, че и двата метода дават приблизително еднакви резултати — 3 000 000 евреи на територията под немска окупация.

Евакуирането на съветските евреи:

Точни данни за евреите на територията на Съветска Русия не съществуват и поради това, много често броят им силно се преувеличава. Еврейският статистик Яков Лещински потвърждава, че в 1939 година на територията на СССР, вследствие окупацията на Германия е имало 2,1 милиона евреи. В допълнение към това, около 260 000 живели в Естония, Латвия и Литва.

Луис Левин, президент на Американския еврейски съвет по помощите за Русия, заявява на 30 октомври 1946 година в Чикаго, след свое пътуване в СССР: „В началото на войната евреите бяха евакуирани от западните области, намиращи се под заплаха от немска окупация. По този начин животът на два милиона евреи бе спасен.“

Този брой се потвърждава и от еврейския журналист Давид Бергелсон, който написа в излизащия на идиш Московски вестник „Ainikeit“ от 5 декември 1942 година: „Благодарение на евакуацията, голяма част (80%) от евреите на Украйна, Литва и Латвия бяха спасени“. Райтлингер се съгласява с еврейския авторитет Джоузеф Шехтман, който твърди, че голямо количество евреи били евакуирани, въпреки че между 650 000 и 850 000 не успяват да се изселят („The Final Solution“ стр. 499). Що се отнася до евреите, останали в окупираните територии на Съветския Съюз, броят на загиналите също може да се установи само приблизително.

По оценка на немската армия, в партизанските боеве са загинали примерно 100 000 души, включително тези, които били разстреляни в резултат на репресиите проведени от групите СД на немската армия, а също така и комисарите взети в плен.

Според неутрална Швейцария, цифрата 6 000 000 е нереална.

И така, ние виждаме, че немците не биха могли да убият шест милиона евреи, тъй като те не са контролирали подобно количество хора. Изключвайки Съветския съюз, броят на евреите в окупирана Европа едва превишава 3 000 000, а не всички от тях са били интернирани. За да се достигне поне половината от „шестте милиона“, е трябвало да бъде убит всеки евреин живеещ в Европа. Известен е фактът, че след войната в Европа са се намирали голям брой евреи. Филип Фридман в своята книга „Наблюдатели на своите братя“, Ню

Йорк, 1957 година, стр. 13, пише: „… в крайна сметка милион евреи преживяха месомелачката на нацисткия ад…“, а Еврейският обединен комитет по разпределението дава официалната цифра 1 559 600. До подобен извод достига и швейцарското списание „Bazeler Nachrichten“. В статия, озаглавена „Доколко е голям броят на еврейските жертви?“ от 13 юни 1946 година, доказва, че използвайки статистическите данни за населението, които ние вече съобщихме, максимум 500 000 евреи могат да бъдат разглеждани като загинали. Ние обаче ще докажем, че и тази цифра е доста преувеличена. „Bazeler Nachrichten“ например, приема цифрата 1 559 600 евреи в следвоенна Европа, но след това се оказва, че броят на заявленията за компенсация на тези евреи, които са „оживели“, преживява „официалния“ брой на живите евреи с повече от два пъти (!), но с тази информация авторите на статията, разбира се, не са разполагали. Невъзможен е прираст на населението. Статистическите данни за еврейското население след войната също противоречи на легендата за шестте милиона.

Съгласно Световния Алманах за 1938 година, броят на евреите по света е 16 588 000, но „Ню Йорк Таймс“ от 22 април 1948 година съобщава за цифра между 15,6 милиона и 18,7 милиона. От това е видно, че броят на загиналите във войната евреи се изчислява с хиляди, а не със стотици хиляди, а още по-малко с милиони.

16,5 милиона през 1938 година минус уж убитите шест милиона прави 10,5 милиона, тоест, получава се, че еврейското население е нараснало с пет милиона, ако се вземе предвид по-ниската цифра. Трябва да се разбере, че такъв прираст не може да се допусне едва за десет години, още повече, че половината от тях са преминали в състояние на лишенията вследствие войната.

Това просто е несериозно!

Голяма част от тези „шест милиона“ са емигранти и преселници — в Съветска Русия, САЩ, Англия, в Европейските страни недокоснати от войната. Емиграцията в Палестина е също така значителна, особено в края на войната. След 1945 година цели кораби превозват евреи до Палестина, което създава значителни неудобства на английското правителство, под чието администриране се намира тогава Палестина. Броят на преместващите се е толкова голям, че правителствената публикация от 5 ноември 1946 година (номер 190) описва този приток като втори Изход.

Изключително много еврейски емигранти достигат до САЩ, в резултат на което техният брой надвишава емиграционната квота. На 16 август 1963 година Бен Гурион, премиер-министър на Израел, заявява, че еврейското население в САЩ наброява 5,6 милиона, а възможно е то да е и много повече. („Deutsche Wochenzeitung“ от 23 ноември 1963 година.)

Алберт Мейсъл, в статията си „Нашите нови американци“, публикувана в списание „Readers Digest“ от януари 1987 година, казва: „Скоро след войната, чрез президентски декрет, 90% от всички визи от квотата на Централна и Източна Европа се издаваха за лица от еврейски произход!“

Ние прилагаме копие от некролог, отпечатан в ежеседмичника на американските евреи „Ауфбау“ на 16 юни 1972 година. Той е една малка илюстрация на това, как еврейските емигранти в САЩ често сменят своите имена. В този некролог Konigsberger от Франкфурт се е превърнал в Arthur Kingsley. Може би и тези хора са били броени като част от прословутите „шест милиона“.

4. ШЕСТ МИЛИОНА — ДОКУМЕНТАЛНИ ДАННИ

От това, което ние видяхме, става очевидно, че цифрата шест милиона убити евреи е само един мъгляв „компромис“ между няколко необосновани оценки. Не съществуват никакви документални данни, потвърждаващи тяхната правдоподобност. Обаче някои драскачи ги поднасят в такава форма, че тази легенда може да заприлича на истина.

Например лорд Ръсел от Ливърпул, в своята книга „The Scourge of Swastika“ заявява, че „не по-малко от пет милиона евреи са умрели в немските концлагери“, удовлетворявайки самия себе си, като поставя своите „анали“ между тези, които твърдят за шест милиона и тези с предпочитание за четири милиона. Но той признава: „Точният брой никога няма да бъде известен.“

Но, ако е така, то на какво основание той твърди, че са загинали „не по-малко от пет милиона“?

Обединеният комитет по разпределението предпочита цифрата 5 012 200, а еврейският „експерт“ Райтлингер предлага нова цифра 4 192 200 „изчезнали евреи“, от които по негова преценка, една трета умрели, вследствие естествени причини. Но това снижава броят на убитите до 2 796 000. Обаче М. Перлцвайг, делегат от Ню Йорк на Световния еврейски конгрес, заявява на пресконференцията в Женева през 1948 година: „Цената на падането на национализма и фашизма е фактът, че седем милиона евреи загубиха живота си благодарение на жестокия антисемитизъм“.

Понякога цифрата нараства до осем милиона, даже до девет. Както вече ние казахме, нито една от тези цифри даже и не се доближава до реалността. Фантастични преувеличения!

Първото съобщение за масово изтребление на евреи от нацисти е направено от сталинския агент Леон Фойхтвангер през 1936 година. Равинът Вайз и Световният еврейски конгрес подхващат тази история и добавят към нея още повече ужаси, а в 1942 година съюзниците изготвят декларация на тази тема. Но те самите не вярвали на тази своя

пропаганда. Те например, интензивно бомбардирали фабриката за синтетично гориво в Аушвиц, но не докосвали онази част от лагера, в която се твърдяло, че се намират газовите камери.

Интересен факт — но нито Чърчил, нито Айзенхауер пише в своите мемоари за газовите камери.

Фантазиите на равина Вайз не се спират до газовите камери. Той започва да бълнува, че немците добивали сапун от труповете на убитите еврейски затворници. Тази линия подхващат дори съветските обвинители в Нюрнберг. Разбира се, днес никой сериозен историк не приема всичко това за сериозно. Ехуд Бауер, професор в Еврейския университет потвърждава: „Техническите възможности за превръщане на човешката мазнина в сапун не са били известни по онова време. Затворниците от концентрационните лагери са били в състояние да повярват във всяка история на ужаса и това е било напълно изгодно за нацистите. Нацистите са извършили толкова много ужасии по време на войната, че не е трудно да повярваме във всяка приказка."

В 1943 година евреинът Рафаел Лемкин казва в книгата си „Проявите на нацистите в Европа", че нацистите унищожили милиони евреи, даже повече от шест милиона. Това заявление е направено през 1943 година и е много забележително, защото масовото унищожение уж започва през лятото на 1942 година. При такива „темпове" цялото еврейско население на света би било унищожено до 1945 година.

Впрочем същият този Лемкин съставя по-късно конвенция на ООН за геноцида, съгласно която било предложено „расизмът" да се счита за противозаконен.

След войната пропагандните свидетелства достигат още по-фантастични измерения. Курт Херщайн, който твърди, че е антифашист, успял да проникне в СС, отговаря на въпроса на френския офицер Раймонд Картър, че самият той е уверен как не по-малко от 40 000 000 (!) затворници в концлагерите са били убити в газовите камери. В своя първи меморандум от 26 април 1945 година той снижава цифрата до 25 милиона, но даже тази „занижена" оценка била твърде необхватна за французите и в неговия втори меморандум, който той подписва в Ротгвайл на 4 май 1945 година, намалява цифрата до 6 милиона, което впоследствие се използва на Нюрнбергския процес.

Между другото, Херщайн е осъждан в 1936 година за изпращане на аморални материали по пощата, един малък детайл за илюстрация

на неговия характер.

Малко след като написва своите меморандуми е обявено, че той се е обесил в килията на затвора Шерше Миди в Париж.

В своите спомени Херщайн потвърждава, че по време на войната той предавал информация за масови екзекуции на евреи на шведското правителство чрез немски барон, но по необясними причини неговите донесения се произнасяли под сурдинка. Той твърди също така, че през август 1942 година съобщил на посланика на Римския Папа в Берлин за съществуваща програма за унищожаване на евреите, но му било предложено да напусне зданието на правителството.

Мемоарите на Херщайн съдържат фантастични показания. Той пише например, за това как е наблюдавал масови екзекуции (12 000 за един ден в лагера Белзек), съобщава също така за визита на Хитлер в концлагер в Полша през юни 1942 година, въпреки, че е всеизвестно, че Хитлер никога не е посещавал този лагер.

Фантастичните преувеличения на Херщайн са направили повече за дискредитирането на легендата за масовото унищожение, отколкото кое да е друго заявление. Берлинският евангелист епископ Вилхелм Дибелиус се изказва за тези меморандуми като за „незаслужаващи доверие“. Показателен е фактът, че въпреки всички опровержения, правителството на ФРГ пуска през 1955 година изданието на втория меморандум, за разпространение в училищата. В него се твърди, че Херщайн се е ползвал с особеното доверие на Дибелиус и че този меморандум е „правдив без никакво съмнение“. Това е един поразителен пример за това как необосновани обвинения за геноцид, уж извършващ се при Хитлер, могат да се поддържат в сегашна Германия.

Историята за шестте милиона евреи, които уж били убити по време на войната, е приета от Нюрнбергския трибунал на базата на заявленията на В. Хетл. Хетл е един от помощниците на Айхман, преди края на войната е работил за американското разузнаване и като допълнение на всичко това се е занимавал с писателска дейност, написвайки няколко книги под псевдонима Валтер Хаген. Хетл също така е работил и за съветското разузнаване чрез двама еврейски емигранти от Виена — Пергер и Вербер, които впоследствие се появяват на Нюрнбергския процес в униформите на офицери от американската армия.

В своите писмени показания от 26 ноември, той заявява, че Айхман „му казал“ през август 1941 година в Будапеща, че шест милиона били убити. Но по-късно самият Айхман отрича всичко това пред съда. Като се вземе предвид, че Хетл работи и за американците, и за руснаците, то фактът, че прави първото си заявление за масовите убийства едва след войната, е меко казано странен.

Отсъствие на веществени доказателства:

Длъжни сме да подчертаем, че не съществува нито един документ, който да докаже, че немците са планирали, а още по-малко, са провеждали политика на изтребление на евреите. В книгата на Поляков и Фулф „Третият Райх и евреите — документи и очерци“, Берлин, 1955 година — всичко, което двамата автори са съумели да съберат, се основава на изстискани показания на хора като Хетл, Олендорф и Вислицени, последният под натиск в съветски затвор. В отсъствието на каквито и да било доказателства Поляков е принуден да напише: „Тримата или четиримата души, които основно са били въвлечени в разработката на плановете за пълното унищожение на евреите, са вече мъртви и никакви документи не са достигнали до нас.“

Много удобно. Съвсем очевидно е, че и „плановете“ и тези „трима или четирима човека“ са само едни мъгляви бръщолевения от страна на авторите.

Но документите, които са се запазили, съвсем не говорят за изтребление и „изследователи“ от типа на Поляков и Райтлингер правят удобно заключение, че плановете и заповедите са били изключително „устни“.

Привържениците на легендата за масовото изтребление считат, че разбирайки тяхната престъпна същност, „заповедите“ били устни. Обаче Хитлер е подписвал заповеди за медицинско умъртвяване на умствено болни хора, които затрили десетки хиляди немци, издавал е заповеди за разстрел на диверсанти от съюзническите армии, попаднали в плен; заповеди да се екзекутират съюзнически летци, взели участие в бомбардирането на немски градове; заповеди за разстрел на съветски комисари. Защо тогава той изведнъж решил, че заповедите да се унищожават евреите, „де факто“ намиращи се в

състояние на война с Германия, трябва да бъдат „устни“? След като не откриват писмена заповед, „историците на геноцида“ даже прибягват до умишлено неточно превеждане речите на Хитлер.

Това е просто несериозно! Според тях, заповедите за унищожение на евреите са обгърнати с такава секретност, че се налага те да се предават само в устна форма, а в същото време се опитват да открият в речите на фюрера, предавани по радиото, указания за подобна политика!

Без да се съобразяват с факта, че не съществуват никакви доказателства, те предполагат, че осъществяването на плана за изтреблението на евреите би трябвало да започне през 1941 година, заедно с депортацията на евреите към източните концлагери на територията на Полша, като например в гигантския промишлен комплекс Аушвиц край Краков. Съвършено необосновано предположение се явява твърдението, че преместването на евреите на изток, уж означава последващо унищожение на затворниците.

Манвел и Франкъл също изказват предположения въз основа на „устните заповеди“, добавяйки, че на никого не е било разрешено да присъства на тези заседания и никакви протоколи не са били водени. Отново няма никакви доказателства, че подобни заседания са били въобще провеждани.

Уилям Шиърър, в своята книга „Възход и падение на Третия Райх“, също обгръща с мълчание всички доказателства. Той твърди, че заповедта на Хитлер за унищожаване на евреите, не е била напечатана, тъй като не е намерено нито едно нейно копие. Тя вероятно е била подадена в устна форма на Гьоринг, Химлер и Хайдрих, които на свой ред са я предали по-нататък (стр. 1148).

Типичен пример за „доказателства“ използвани в полза на легендата за изтреблението, може да се намери при Манвел и Франкъл. Те цитират меморандума от 31 юли 1941 година изпратен от Гьоринг на Хайдрих, който започва така: „Допълвайки задачата, която ви беше дадена на 24 януари 1939 година, за решаване на еврейския проблем чрез емиграция и евакуация по най-добрия начин при съществуващите условия…“

Меморандумът предписва „пълно разрешаване на еврейския въпрос в тази част на Европа, която се намира под немски контрол“ и това включва подготовката на организацията на финансовата и

материалната база, необходима за това. Манвел и Франкъл признават, че това означава концентрация на изток.

С една дума меморандумът предписва създаването на план за окончателно разрешаване на еврейския проблем въз основа на емиграция и евакуация, както е било решено още в самото начало. В него няма никакви указания за унищожаване на хора, но въпреки това Манвел и Франкъл ни уверяват, че меморандумът е съставен именно с такава цел.

Те говорят за някаква „истинска същност“ на израза „окончателно решение“, която уж Гьоринг предал на Хайдрих в устна форма (стр. 119). „Удобството“ на тези „устни заповеди“ за определен тип историци е очевидно. Заключителните детайли на плана за унищожение на евреите е трябвало уж да бъдат доуточнени на конференцията във Ванзее на 20 януари 1942 година, която е председателствана от Хайдрих (из книгите на Поляков „Третият Райх и евреите“, стр. 120, и Райтлингер „Окончателно решение“, стр. 95). На нея присъствали представители на всички немски министерства. Мюлер и Айхман представяли ръководството на Гестапо. Райтлингер, Манвел и Франкъл считат, че стенографският запис от тази среща се явява тяхното главно доказателство относно плана за геноцида, но всъщност нещо подобно даже не е споменато и те, колкото и да е парадоксално, сами признават това. Те „обясняват“ това по следния начин: „Стенографският запис отразява официалния език, който замаскира реалния смисъл на използваната терминология.“ („С нищо несравнимото престъпление“, Лондон, 1967, стр. 47), което просто означава, че те интерпретират документа така както им е изгодно.

На самия процес Хайдрих казва, че Гьоринг му е заповядал да организира решението на еврейския проблем. Той описва плана за еврейската емиграция, потвърждава, че войната е направила Мадагаскарския план нереален и продължава: „Програмата за емиграция бе заменена с евакуация на евреите на изток, като следващо възможно решение в съответствие с предишните разпореждания на фюрера. Там те щяха да бъдат използвани в качеството на работна ръка.“ И това ако означава някакъв секретен план за унищожението на евреите! Обаче Пол Расиние, французин, който бил интерниран в Бухенвалд и който по-късно провежда множество проучвания относно системата на немските концентрационни лагери, потвърждава, че

меморандумът отразява това, което е написано в него — концентрация на евреите на изток и използването им за работа. „Там те щяха да се намират до края на войната, до възобновяване на международните преговори, които биха решили тяхното бъдеще. Това решение беше прието на конференцията във Ванзее“ („Реалният процес Айхман“ стр. 20).

Но Манвел и Франкъл въобще не се смущават от пълното отсъствие на доказателства за уж планираното масово унищожение на евреите. Те пишат, че на конференцията във Ванзее участниците избягвали каквито и да били споменавания за убийствата. Хайдрих предпочитал израза „трудовите отряди на изтока“ (из книгата „Х. Химлер“, стр. 209), обаче те не споменават защо изразът „трудовите отряди на изтока“ не трябва да означава именно това, което е написано.

Според Райтлингер и някои други, Химлер, Хайдрих, Айхман и комендант Хес обменяли помежду си множество директиви, в които открито се споменавало за „изтребление“, но нито един от тези важни документи не е достигнал до нас.

Пълното отсъствие на документални доказателства в поддръжка на съществуването на план за изтреблението на евреите става повод за реинтерпретация на тези документи, които са достигнали до нас.

Някои изследователи, например считат, че един документ за депортация представлява остроумен начин да се говори за унищожаване на хора. Манвел и Франкъл твърдят, че се е използвала различна терминология за да се завоалира геноцида. Такива думи, според тях, включват „Aussiedlung“ — изселване и „Abbeforderung“ — в преносен смисъл, преместване (също там, стр. 265). По такъв начин, както ние вече казахме, думите вече уж не означават това, което те изразяват, освен ако общоприетият им смисъл не се вписва в определена теория. Такъв подход, естествено, довежда до невъобразими преувеличения, като например, интерпретацията на директивите на Хайдрих за „трудовите отряди на изтока“. Друг пример се явява заповедта на Химлер за преместването на евреите на изток, т.е. „за да бъдат убити“, както се твърди в книгата (пак там, стр. 251). Райтлингер, който също не притежава никакви доказателства, прави същото, заявявайки, че от думите и изразите, произнесени на

конференцията във Ванзее, очевидно може да се направи извод, че се планира „убийството на цяла раса“ (отново там, стр. 98).

Внимателното изучаване на документите се явява много важно, тъй като опровергава всички тези необосновани твърдения, които са в основата на легендата за масовото унищожение. Немците са записвали всичко изключително акуратно, до най-малкия детайл, обаче сред хилядите пленени документи на СД, Гестапо, Главният отдел на Службата за безопасност на Райха, документите от кабинета на Химлер и в директивите на самия Хитлер няма нито една дума за изтребление на евреи или за изтреблението на който и да е. Това даже е признато от Световния център за съвременна еврейска документация в Тел Авив.

Опитите да се открият завоалирани призиви за геноцид в речите на нацистките ръководители, от типа на тези, които Химлер отправя към офицерите от СС в Позен през 1943 година, също не се увенчават с успех. Показанията, направени на Нюрнбергския процес ние ще разгледаме в следващата глава.

5. НЮРНБЕРГСКИЯТ ПРОЦЕС

Легендата за шестте милиона получава законна поддръжка на Нюрнбергския процес, който се провежда след войната и който се превръща в най-големият юридически фарс в световната история. Както се изразява фелдмаршал Монтгомъри, този процес превръща загубването на една война в престъпление. Забележителен пример за този процес е написаната от видния английски юрист Уил книга „Прогресът на варварството“, 1953 година.

Следствието в Нюрнберг приема още от самото начало неверни статистически данни. В своята обвинителна реч от 20 ноември 1945 година Сидни Олдърман заявява, че в окупираната от немците Европа са се намирали 9,6 милиона евреи, както вече доказахме, тази цифра даже и не се доближава до реалната.

Цифрата 6 000 000 е била представена на Нюрнбергския процес след „жонглирането“ в пресата с 10 милиона и повече, като в края на краищата се приемат 6 милиона. Този невероятен брой е приет в обстановка на психозата и омразата от 1945 година, но привърженициите на тази легенда продължават да го защитават и днес, когато вече се появи огромно количество информация, рисуваща съвсем друга картина. Ако някой още вярва, че вината на немските нацисти за методичното изтребление на евреи е била доказана в Нюрнберг, то този някой е длъжен сериозно да разгледа същността на този процес, който се базира на пълно игнориране на общоприети юридически норми. Обвинителите се явяват по същество и съдии и палачи, обвиняемите се признават за виновни още преди да бъдат съдени. Сред съдиите, разбира се, е имало и съветски магистрати, чиито престъпления срещу човечеството включват изграждането на най-голямата система в света от концлагери, изкуствено организирания глад в Украйна, убийството на 15 000 поляци в Хатин, а между другото, съветският прокурор се е опитал да обвини немците за масови убийства във Виница и на други места!

В Нюрнберг се използва интересният трик, при който хората се обвиняват в престъпления по закони, които са приети след извършените от тях „престъпления“. По онова време, като фундаментален юридически принцип се приема този, който твърди, че може да се предяви обвинение единствено за нарушение на закони, които са в сила по същото време — „nulla poena sine lege“.

Правилата за разглеждане на уликите и приемане на веществените доказателства, разработени от англосаксонските юриспруденции в течение на много години, са игнорирани напълно на Нюрнбергския процес. Там официално е заявено: „Трибуналът не е длъжен да спазва правилата за приемане на веществени доказателства и може да допусне всяко доказателство, което може да помогне на процеса“, тоест за доказване вината на обвиняемия.

Този подход довежда до това, че пред съда са се допускали даже и слухове (като улики и документи), които всеки нормален съд би отхвърлил. Изключително важен е фактът, че са били допускани подобни „показания“, тъй като всички тези слухове са се представяли в съда в писмена форма. По-късно те се явяват един от основните методи, с помощта на които се създава легендата за изтреблението на евреите.

В хода на процеса са разпитани едва 240 свидетели, което е много малко за мащабите на подобен трибунал. Затова пък са приети 300 000 (триста хиляди!) „писмени свидетелства“ — всички те са в подкрепа на обвинението.

С помощта на такива методи обвиняващата страна е „защитавала“ своите свидетели от кръстосаните разпити на адвокатите на подсъдимите.

При подобна организация всеки евреин, който е бил депортиран или всеки бивш концлагерист би могъл да направи всякакво заявление в опит да отмъсти за преживяното. А фактът, че на адвокатите на обвиняемите не е било разрешено да подложат свидетелите на кръстосан разпит, се явява грубо нарушение на нормите на нормалната юриспруденция. Примерно по подобен начин преминава и процесът срещу Адолф Айхман. Даже пред съда е обявено, че неговият адвокат може да бъде отзован от процеса ако „възникне нетърпима ситуация“, което означава: ако адвокатът има успехи в доказване невинността на подсъдимия.

Същността на Нюрнбергския процес е разголена от американския съдия Уинстърм, който бил председател на едно от заседанията. Той толкова е разочарован от организацията при водене на процеса, че подава оставка и отлита обратно в САЩ, оставяйки заявление за пресата, което се счита като възражение по повод воденето на самия процес.

Неговото писмо е публикувано във вестник „Chicago Tribune“, а по-късно и в книгата на Марк Лаутерн „Последна дума за Нюрнберг“, стр. 56. Ние ще ви покажем само няколко пункта от това заявление:

> … 3. Членовете на прокуратурата, вместо да формулират и да се опитат да приемат юридическите норми свързани с воденето на процеса, се занимават с преследването на лични амбиции и отмъщение.
>
> Обвиняващата страна направи всичко възможно, за да не допусне изпълнението на единодушното решение на Военния съд да поиска от Вашингтон представянето на допълнителни документи, намиращи се на разположение на американското правителство.
>
> 6. Деветдесет процента от администрацията на Нюрнбергския трибунал се състои от хора без лично мнение, които по политически и расови причини поддържат обвинителите.
>
> 7. Обвинението очевидно е знаело кого да избере на административните постове във военния трибунал и в него са се оказали много „американци“ чиито емиграционни документи са смущаващо „пресни“ и които или със своите организаторски действия, или чрез действията си като преводачи създават враждебна атмосфера към обвиняемите.
>
> 8. Истинската цел на Нюрнбергския процес беше да покаже на немците престъпленията на техния фюрер. Тази цел се яви като предлог за създаване на Трибунала. Ако знаех по-рано какво ще се случи в Нюрнберг, аз никога нямаше да отида там.

Що се касае за шеста точка, в която съдията Уинстърм твърди, че деветдесет процента от административния персонал на трибунала се състои от лица с предубеждение към целия процес, този факт се потвърждава и от други там присъстващи. Според американския юрист Ърл Керъл, 60% от персонала на прокуратурата били немски евреи, които емигрират от Германия след приетите расови закони. Той също така споменава, че по-малко от 10% от американския персонал на Нюрнбергския процес са били родени в САЩ. Главният прокурор, който работи под началството на генерал Тейлър, бил Роберт М. Кеминер, евреин, емигрант от Германия. Негов помощник е Морис Амхан. Марк Лаутерн, който наблюдава работата на Трибунала, пише в своята книга: „Ето, всички вече пристигнаха Соломоновци, Шлосбергерци, Рабиновци, всички членове на прокуратурата" (стр. 68).

По този начин се нарушава един фундаментален юридически принцип — никой не може да разглежда своето дело. Нещо повече, болшинството от свидетелите са също евреи. Според професор Маурис Бардиш, който също е бил наблюдател на Нюрнбергския процес, единствената грижа за тези „свидетели", е да не проявят твърде явно своята ненавист и да създадат впечатление на обективност (Nuremberg ou la Terre Promise, Paris, 1948, стр. 149).

Съвсем неотдавна, някъде в началото на 19 век, в много страни на евреите не е било разрешавано да дават показания в съд. Причината за това се крие във факта, че юдейската религия разрешава нарушаване на клетви, вричания, обети, обещания. Всяка година на Йом Кипур, евреите извършват талмудската церемония „Кол Нидре", където те обявяват недействителността на всички клетви и обещания, които евентуално могат да дадат в течение на следващата година. Забележете, че това се прави за година напред! От многобройните указания на Талмуда, по тази тема, ние ще приведем само две: „На евреите се разрешава да лъжат гоя (гои на иврит означава добитък)" и „На евреина е разрешено да се преструва, че е християнин, ако това е необходимо за да излъже християнина."

„Признания" под натиск:

Военнослужещите на Вермахта, особено офицерите от СС, са били подлагани на изтезания, за да се изстискат от тях „показания“, които да поддържат легендата за масовото изтребление на евреите.

Американският сенатор Джоузеф Маккарти, в свое заявление, направено на 20 май 1949 година, обръща внимание на американската преса върху редица случаи на използване на побой, с цел получаване на „самопризнания“. Офицери от дивизията на СС „Лайбщандарт Адолф Хитлер“ са пребивани до такава степен, че потънали в кръв, падали на пода, а техните полови органи са безжалостно тъпкани. Побоите продължавали дотогава, докато подсъдимите подписвали „своите“ признания. На основание на такива „самопризнания“ изтръгнати от генералите Зеп Дитрих и Йоахим Пайпер, дивизията „Лайбщандарт Адолф Хитлер“ е осъдена като „криминална организация“, въпреки че тя била една нормална фронтова дивизия.

Американците твърдят, че по време на битките в Ардените, танковият полк под командването на генерал Пайпер разстрелва пленени американски войници близо до местността Малмеди в Белгия.

Официално заявление от немското правителство не е правено, тъй като, съгласно договора за създаване на ФРГ, правителството на Аденауер поема ангажимент да не предприема никакви разследвания и процеси за военните престъпления на и срещу съюзниците. Немските войници и офицери от полка на Пайпер отричат, че те са разстрелвали пленниците. В своите спомени участниците отбелязват, че техният танков полк е водил бой с подразделения на американската армия и в този бой победили немците, след което Пайпер заповядал телата на загиналите американци да бъдат събрани на едно място, за да се облекчи работата на групата, регистрираща убитите. Американците, откривайки всички трупове на едно място, решават, че те са били разстреляни.

Генералът от СС Освалд Пол, икономически администратор на системата от концлагери е бил пребит, лицето му е било мазано с нечистотии, докато той не подписал това, което се е искало от него.

Разглеждайки тези случаи сенатор Маккарти заявява в пресата: „Аз съм слушал и даже съм виждал документални доказателства, удостоверяващи, че с подсъдимите са се отнасяли лошо, били са подлагани на побои, използвани са такива методи, които могат да се използват само от извратени. Подсъдимите са били подлагани на

такива мерки за въздействие, като импровизирани процеси и екзекуции, които се отменят в последния момент. На тях им е говорено, че ще бъдат отнети купоните за храна на техните семейства или даже, че ще бъдат прехвърлени в съветската зона. Всичко това е било вършено със знанието на прокурора с цел обезпечаване на психологическа атмосфера, целяща изтръгване на «самопризнания». След като позволяват подобни действия, САЩ дават повод на целия свят да ни критикува и да се съмнява в нашите мотиви и в нашия морал.“

Такива методи са използвани и на процесите във Франкфурт, а огромно количество немци са осъдени само на основание на техните „самопризнания“. Американският съдия Едуард Л. Ван Роден, един от членовете на Военната комисия Симпсън, която впоследствие е назначена за разследване методите на дознание на съдиите в Дахау, разказва за действията, използвани за изтръгване на „признания“. Репортаж за това е публикуван във вестник „Washington Daily News“ от 9 януари 1949 година. Сред описаните методи били също така и изтезания с горящи кибритени клечки, забиване на игли под ноктите, побои, при които са избивани зъби и разбивани челюсти.

Според Ван Роден, „показанията“ и „признанията“, които са разглеждани в съда, били получени от хора, държани и измъчвани по подобен начин в продължение на три, четири или пет месеца.

На главите на обвиняемите са нахлузвали чували, след които е следвал жесток побой. От 139 случая разследвани от комисията, 137 „обвиняеми“ са получили атрофия на половите органи вследствие удари в слабините. Това е била стандартната процедура на американските следователи, някои от които по-късно стават прокурори — подполковник Бъртън Елис, глава на комитета по военните престъпления и неговите асистенти — капитан Рафаел Шумахер, лейтенант Роберт Бърн, лейтенант Уилям Пърл, майор Морис Еловиц, майор Хари Тон и майор Киршбаум. Съветник по юридическите въпроси бил полковник А. Розенфелд. Читателят може да види, че у болшинството от тези хора съществува „преднамерено отношение към процеса“. Според съдията Венстър, те са евреи и не трябва да бъдат привлечени по никакъв начин в тези разследвания.

Въпреки факта, че „признанията“ за организирането на изтреблението на евреите са изтръгвани по този начин, писатели от

типа на Райтлингер и други, и до ден-днешен считат, че показанията дадени на Нюрнбергския процес се явяват основното доказателство за това, че шест милиона евреи са били убити. И досега се поддържа илюзията, че Нюрнбергският процес е проведен справедливо.

Когато попитали генерал Тейлър, главен прокурор по този процес, откъде е взел цифрата шест милиона, той отговорил, че всичко това е взето от признанията на генерала от СС Ото Олендорф, който между другото, също е бил измъчван. Но що се касае до всички тези „признания“, то най-добрата илюстрация може да бъде цитатът от английския вестник „Sunday Pictorial“, където е публикувана статия за съдията Ван Роден: „Хората са доведени до такова състояние, че са готови да подпишат каквото и да е «признание», искано от следователите.“

Показанията на Вислицени:

Хайде сега да се обърнем към някои от Нюрнбергските документи. Най-често цитираният документ в поддръжка на легендата за шестте милиона са показанията на капитана от СС Дитер Вислицени, асистент в отдела на Айхман, а по-късно началник на Гестапо в Словакия. Тези показания са получени по начини много по-жестоки от описаните по-горе, тъй като Вислицени попада в ръцете на чешки комунисти, които го разпитват в затвора на Братислава през ноември 1946 година. Те са го измъчвали до такава степен, че в края на процеса е доведен практически до невменяемо състояние. Едва ли „показания“ получени при подобни условия могат да внушат някакво доверие, но това не пречи на Поляков да напише в затвора няколко мемоара, които съдържат интересна информация („Реколта на ненавистта“, стр. 3). Тези „мемоари“, както ги кръщава Поляков, съдържат няколко правдиви твърдения, разчитайки с това всичко написано да придобие правдоподобен характер, като например твърдението, че Химлер поддържа еврейската емиграция и че еврейската емиграция продължава по време на цялата война, но като цяло те приличат на „стандартните“ показания, получени от подсъдимите под натиск. Много се говори за „масово унищожаване на евреите“ и по този повод са въвлечени много главнокомандващи от СС. Допуснати са и много явни грешки, сред които и твърдението, че

войната с Полша е добавила повече от три милиона евреи под немски контрол.

Групите СД (Einsatzgruppen):

Показанията на Вислицени съдържат описание на дейността на групите СД, които са работили в окупираните съветски територии. За това трябва да поговорим по-подробно, тъй като съществуващата до неотдавна представа за тези митични групи е пълна с огромни преувеличения и фалшификации. Съществуват четири такива групи, създадени от Гестапо и СД, чиито задачи са били борбата с подривните елементи в тила. Съветският прокурор Руденко по време на Нюрнбергския процес проявява голяма активност по отношение на групите СД. В обвинителния си акт от 1947 година, той твърди, че в резултат на тяхната дейност са убити около един милион евреи.

Тези твърдения по-късно се разширяват и съветската страна започва да заявява, че унищожението на евреите от групите СД представлява първата фаза от плана за пълното изтребление на евреите в Европа. Втората фаза уж се състояла в транспортирането на евреите в Полша.

Райтлингер признава, че под израза „окончателно решение“ трябва да се разбира емиграция, а не унищожение, но след това, изненадващо и в същата тази своя книга, потвърждава, че политиката на изтребление започва след нахлуването на Хитлер в Съветския Съюз.

Позовавайки се на заповедта на Хитлер, дадена през юли 1941 година, да се разстрелват всички пленени комисари, Райтлингер прави заключение, че тя е съпроводена с устна заповед към групите СД да убиват всички евреи (из кн. „Окончателно решение“). Приема се, че заявленията направени въз основа на някакви документи и показанията на Вислицени, в които се посочва че групите СД са получили заповед за унищожение на комунисти и партизани, включително и унищожаването на съветски евреи, са напълно правдиви.

Забележителното е, че тук отново става дума за някаква „устна заповед“ за унищожаване на евреи, съпроводена уж с писмен документ, но това отново е едно мъгляво и недоказуемо твърдение от страна на Райтлингер.

Една по-ранна заповед на Хитлер от март 1941 година, подписана от маршал Кайтел, съвсем ясно описва функциите на новосъздадените отряди СД. Тя показва, че във войната със Съветския съюз, на Химлер, глава на СС, се поръчва да подготви апарат от политическа администрация за водене на борба с комунистическата система. (Манвел, Франкъл).

Но този текст говори единствено за унищожаване на комунистическия строй, в частност на неговите проводници — политическите комисари.

Съдът над Олендорф:

Най-показателният сред процесите против ръководителите на отрядите СД в Нюрнберг, е съдът над генерала от СС Ото Олендорф, който командва група СД в Украйна при XI армия на фелдмаршал Манщайн. По време на последната фаза от войната той е бил експерт по външна търговия при Министерството на икономиката. Олендорф е подложен на мъчения и в своите „показания“ от 5 ноември 1945 година, той „признава“, че под негово командване са убити 30 000 евреи. Съдът над Олендорф се провежда през 1948 година, вече след края на Нюрнбергския процес, където той потвърждава, че неговите предишни показания са били дадени под натиск.

В своята реч пред трибунала, Олендорф обвинява в лъжа Филип Ауербах, генерален прокурор от Баварския държавен отдел по компенсациите, който е евреин и който иска компенсация за 11 000 000 (единадесет милиона!) евреи, които уж са преминали през немските концлагери. Олендорф опровергава тази цифра, твърдейки, че само много малка част от тези хора, от името на които Ауербах иска компенсации, са виждали концлагер.

Олендорф е екзекутиран през 1951 година, но той успява да види как Ауербах е осъден за присвояване на фондове и фалшификация на документи, според които са се искали компенсации за несъществуващи хора. В своите показания пред съда, Олендорф твърди, че на неговите части често се е налагало да защитават евреи от украинците, а убитите партизани от войската под негово командване, са значително по-малко от посоченото в обвинението. Той заявява, че партизанското движение е било толкова широкомащабно, че за борба с него се е налагало да се

ангажира цяла регулярна армия и че броят на загиналите войници от тази армия многократно надхвърля убитите от групите СД. Съветската страна потвърждава показанията на Олендорф по този повод. Според нея жертви на партизаните са станали около 500 000 немски войници. Например, командирът на групата СД в Прибалтика загива от ръцете на партизаните в 1942 година.

Английският юрист Уил, описвайки тактиката на групите СД, споменава, че по време на войната със Съветския съюз е било много трудно да се различат партизаните от „мирните граждани“, тъй като партизаните сами убивали тези, които отказвали да им сътрудничат или да постъпят в техните формации. Уил твърди, че групите СД са били принудени да отговорят на терора с терор и че е юридически неправилно да се оправдават партизаните, въпреки извършените от тях жестокости, само защото те са се оказали на страната на победителите.

Нито Конвенцията от Хага, нито Женевската конвенция защитавали гражданските лица, водещи бойни действия или саботажи срещу регулярната армия. Те били разстрелвани на място без съд и присъда.

Съюзническата войска даже е имала своя система от заложници — жителите от окупираните територии са били предупреждавани, че за всеки убит войник ще бъдат разстреляни сто мирни жители. Това се е прилагало още по време на Първата световна война. Ситуацията в Съветския съюз е била много по-сложна, тъй като правителството на Сталин активно участва в създаването и поддържането на партизанското движение, и много често пред мирните жители е стоял изборът — или да бъдат разстреляни от партизанските организатори изпратени от Москва, за отказ да воюват против немските агресори, или да бъдат разстреляни от немските наказателни отряди за саботаж или военни действия. Партизаните безсъмнено са били герои, но международната юридическа реалност е такава, че съгласно Женевската конвенция, която даже не е подписана от Сталин, те нямат никакви права срещу регулярната армия.

Например, след завземането на Крит, английските войници били взети в плен и с тях са се отнасяли добре, а местните жители, които стреляли срещу немските десантчици са били разстреляни.

Олендорф заема същата позиция, и в своето обжалване на смъртната присъда, той обвинява американците в двуличие за това, че

се обвинява немската страна за нарушение законите на Женевската конвенция тогава, когато съветската страна също не се придържа към тези закони. Действията на групите СД са преувеличени. Съгласно съветските обвинители, тези групи са унищожили милиони евреи, но статистическите данни просто не потвърждават тази цифра. Поляков и Волф цитират заявлението на Вилхелм Хетл, който потвърждава, че Айхман „му е казал“, че 6 000 000 евреи били унищожени, 2 000 000 от които, от групите СД.

Тази абсурдна цифра надхвърля дори цифрата съобщена от прокурора Руденко и американския трибунал не я приема за сериозна.

Действителният брой на убитите от групите СД е посочен в книгата „Манщайн, неговият поход и съдът над него“, написана от английския юрист Реджиналд Паджет. Олендорф е бил под командването на Манщайн, така че Паджет описва и неговите действия. Авторът стига до извода, че на Нюрнбергския процес броят на убитите от групите СД е бил увеличен 10 пъти (!) и че ситуациите, при които се е вършело това са силно преувеличени. Тези фантастични преувеличения заемат шест страници от книгата на Уилям Шиърър „Възход и падение на Третия Райх“, стр. 1140 — 1146. И там тези прословути „шест милиона“ се отбелязват като десет пъти по-малко. Разбира се, съвсем не всички са били евреи и комисари. И не трябва да се забравя, че тези загуби са нанесени в хода на ожесточена партизанска война на Източния фронт, където партизаните, както потвърждава и съветската страна, са убили пет пъти повече немци, отколкото партизани са убити от немците. Въпреки това, до ден-днешен, се разпространява митът, че масовото унищожение на евреите започва от действията на групите СД в Съветския съюз.

Съдът над Манщайн е типичен за Нюрнбергския трибунал. Фелдмаршал Манщайн, който по това време е на 62 години и който е инвалид, се счита за един от най-видните немски генерали през Втората световна война. От 17 обвинения против Манщайн, 15 са предявени от съветската страна и 2 от комунистическото правителство на Полша. Призован е само един свидетел, но неговите показания са толкова несъстоятелни, че се налага да се премахнат от материалите по делото. Обвинението събира 800 „документа“, съставени уж на основата на „показания“ на свидетели. Тези „документи“ се приемат без каквито и да е доказателства за тяхната правдоподобност, в много

случаи даже и без авторство (!). Съществуват показания, взети от Олендорф и други офицери от СС, но тъй като те тогава са още живи, адвокат Паджет изразява желание да бъдат представени по време на кръстосан разпит. Американците отказват да удовлетворят тази негова молба, в отговор на което адвокатът заявява, че съдът се страхува от Олендорф и другите офицери, тъй като е възможно те да разкажат за натиска, на който са били подложени, за да бъдат принудени да подпишат показанията против Манщайн. Манщайн е оправдан по 8 пункта на обвинението, включително и по двата полски, за които Паджет казва: „Те бяха до такава степен неправдоподобни, че е поразително как въобще са били допуснати!“

Съдът над Освалд Пол:

Съдът над Освалд Пол, проведен в 1948 година също се явява като много важен, тъй като той има отношение към администриране на концлагерите. Пол е бил началник на финансите при ВМФ на Германия до 1934 година, когато Химлер организира неговото прехвърляне в СС. В течение на 11 години той е началник-управление на икономиката и администрацията на СС, като започвайки от 1941 година, се занимава с организацията на промишленото производство в системата на концлагерите. Връх на двуличието по време на Нюрнбергския процес се явява заявлението на прокурора, че „… никой нямаше да има нещо против, ако Германия беше изселила евреите от своята територия, отнела немското им гражданство, изключвайки ги от всички правителствени учреждения или бе предприела други подобни действия…“. Но на самото заседание, върху Германия се изсипват потоци от оскърбления и икономически санкции. Създава се впечатление, че една от главните причини за избухване на войната са едва ли не мерките предприети срещу евреите.

Освалд Пол е измъчван до такава степен, че не е било възможно да бъде разпознат в съда. Както заявява сенатор Маккарти, Пол е подписал няколко „изключително важни показания“, сред които е и твърдението, че уж е виждал газовата камера в Аушвиц през август 1944 година. Пол има мъжеството да отрече тези свои „признания“ в залата на съда.

Според обвинението Пол представлява звяр в човешка кожа, но тези които са го познавали представят съвсем друга картина. Според показанията дадени от Хайнрих Хопкер, семеен приятел, който между другото е и антифашист, по време на неговите срещи с Пол, самият е виждал затворници, работещи в концлагер. Той обяснява, че те са се трудили спокойно, без никакво насилие от страна на охраната. Хопкер съобщава, че Пол не е изпитвал никаква омраза спрямо евреите и никога не е възразявал против връзката на неговата съпруга с нейната приятелка, еврейката Ани Мари Жак, която често е гостувала в техния дом.

Хопкер е убеден, че Освалд Пол не е допускал никакви злоупотреби с властта си в концлагерите и е поразен от факта, че срещу него е повдигнато обвинение.

Съпругата на Пол съобщава, че в началото на 1945 година в лагера Берген-Белзен избухва епидемия от тиф, която е предизвикана от влошеното снабдяване с продоволствия. Към края на войната в лагера престават да постъпват хранителни продукти и лекарства, въпреки че дотогава лагерът е бил чист, подреден и добре снабдяван, но това, което се случва след края на войната вече е извън контрола на немската страна.

Известният юрист Алфред Зайдел, който е главен адвокат на подсъдимите от Нюрнбергския процес, полага много усилия да се добере до оправданието на Пол. Зайдел и Освалд Пол са били дългогодишни приятели и адвокатът е убеден в неговата невинност относно обвинението за участие в еврейския геноцид. Той не променя своето отношение и след обвинителното заключение на трибунала. Зайдел заявява, че обвинението не е представило нито едно доказателство против Освалд Пол.

Едно от най-ефектните показания в защита на Пол дава подполковникът от СС Курт Шмидт Клевенов, който е бил юрист в Управлението на икономиката и администрацията на СС. Неговите писмени показания са датирани от 8 август 1947 година, но не са включени в сборника „Документи от Нюрнбергския трибунал над военните престъпници“. Според Шмидт Клевенов, Освалд Пол е оказал пълна подкрепа на Конрад Морген от Управлението на криминалната полиция, в чиито задължения били разследванията за нарушения в лагерите. По надолу ще приведем като пример

криминалното дело, в резултат на което е произнесена смъртна присъда за коменданта на Бухенвалд, Кох, обвинен от трибунала на СС в престъпно нарушение на служебните норми. Шмидт Клевенов разяснява, че Пол е организирал административния апарат по такъв начин, че е станал възможен контролът над полицията и нейните действия по места в самите концлагери. Пол е изисквал строга дисциплина от личния състав и охраната на концлагерите.

Съдейки по показанията дадени от и срещу Освалд Пол, този съд е разчитал единствено на раздуваната легенда за геноцида спрямо евреите и „следователите“ не са се спирали пред нищо, за да се доберат до своето.

Представени веществени доказателства и лъжливи показания:

Показанията на Нюрнбергския процес, които уж включват неопровержими доказателства в поддръжка на мита за шестте милиона, са получени под натиск над бивши офицери от Вермахта или чрез обещания за по-леки наказания, ако те подпишат съпътстващите „документи“.

Като пример за последното твърдение се явяват показанията на генерала от СС Ерих Бах Залевски. Той се съгласява да сътрудничи на следствието, след като е заплашен с разстрел за потушаване на въстанието на полските партизани във Варшава през август 1944 година. Показанията, дадени от Бах Залевски се явяват основни показания против Химлер (из сборника „Съдът над главните военнопрестъпници“, том IV, стр. 29, 36). През март 1941 година, малко преди нападението срещу Съветския съюз, Химлер свиква конференция на висшите ръководители на СС в своя замък във Вевелсбург, сред които бил и Бах Залевски, специалист по борба с партизаните. В своите показания на Нюрнбергския процес той заявява, че Химлер призовавал за ликвидация на населението от Източна Европа, но Гьоринг, който също се намира в залата на съда по време на четене на неговите показания, го обвинява във фалшификация и лъжа.

Особено фантастични са твърденията, че Химлер бил заявил как една от целите на Източния фронт трябва да бъде „намаляване на славянското население на тридесет милиона“. Но на самото дело Химлер казва, че „войната в Русия вероятно ще доведе до милиони

жертви“. Това, както признават Манвел и Франкъл (стр. 117), казва и началник секретариата Волф.

Бах Залевски също така заявява, че на 31 август 1942 година Химлер е присъствал на разстрела на сто евреи, извършен от група СД в Минск и че, при това, самият Бах Залевски едва не припаднал. Обаче е известен фактът, че не е било възможно този ден Химлер да присъства в Минск, тъй като по същото време той е на конференция в Житомир (книгата на К. Фовинкел „Вермахта във войната“ том IV, стр. 275).

Всички книги за Химлер включват показанията на Бах Залевски, като например книгата на Вили Фришауер „Химлер — дяволският гений на Третия Райх“, Лондон, 1959 г., стр. 148. Обаче през април 1959 година, Бах Залевски в западногерманския съд се отказва публично от своите показания, дадени пред Нюрнбергския трибунал, заявявайки, че тези показания нямат нищо общо с фактите и че те са направени с цел съхраняване собствения му живот. Но тази история, разбира се, е обгърната с „благородно мълчание“, а и до ден-днешен излизат книги разпространяващи легендата за „шестте милиона“ и показанията на Бах Залевски против Химлер се използват от баснописците на световната история.

Колкото и да е невероятно, но истината за Химлер е показана от неговия масажист и лекар Феликс Керстен. Керстен е бил антифашист, противник на режима и не поддържал легендата за това, че интернирането на евреите представлява план за тяхното унищожение. От неговите мемоари ние заключаваме, че Химлер е бил против ликвидацията на евреите и че той предпочитал тяхната емиграция („Мемоари“, Лондон, 1940–1945 г. стр. 119). Керстен не споменава даже Хитлер като вдъхновител на планове за масово унищожение, обаче правдоподобността на неговия разказ се влошава от твърдението, че Гьобелс е истинският поддръжник на „ликвидацията“. Но това твърдение е просто несериозно, тъй като по това време Гьобелс се занимава с Мадагаскарския проект.

Така стоят нещата с „показанията“ по време на Нюрнбергския процес. Към материалите на процеса са приложени хиляди фалшиви писмени показания, без проверка за тяхната достоверност, а в много от случаите и без проверка на тяхното авторство. Типичен пример за такива „писмени свидетелства“ са показанията на Алойс Холригер,

член на администрацията в лагера Маутхаузен в Австрия, който представя пред трибунала разследването на концлагера през 1947 година.

Защитата доказва, че Холригер е подписал „самопризнанията“ си под натиск и че те вече са били използвани по време на процеса срещу генерала от СС Ернст Калтенбрунер през 1946 година. Обвинението заявява, че в лагера Маутхаузен затворниците били убивани в газовите камери и уж, според признанията на Холригер, Калтенбрунер, който бил втори по ранг след Химлер, е вземал участие в тези екзекуции.

По време на съда над Освалд Пол (процесът за концлагерите) става невъзможно да се приемат сериозно обвиненията за газовите камери. Адвокатите на обвиняемите не само доказват, че „показанията на свидетелите“ по тази тема са били фалшифицирани, но също така и че всеки смъртен случай в Маутхаузен е бил системно разследван от местната полиция. Всички смъртни случаи са били регистрирани в специални журнали, един от които е представен в съда.

Защитата, също така, представя многочислени писмени доказателства от бивши затворници, които свидетелстват за съвсем нормални отношения спрямо тях.

От 60 000 съветски пленници във Финландия, 45 000 умират от глад и болести. Това не е преднамерена акция. Във Финландия храната не е достигала и за собственото й население и никой от финландското правителство не е съден след войната. Обвиненията на съюзниците са абсолютно безпочвени. Реакциите на подсъдимите срещу предявените им обвинения могат да послужат като доказателство за тиранията на този съд. Писмените показания на генерал-майора от СС Хайнц Фанслау, който е посещавал повечето от немските концлагери през последния период от войната, отразяват недоумението и шока на един несправедливо осъден човек.

Фронтовият офицер Фанслау също е поискал да се запознае с условията в концлагерите и посещава лично някои от тях. Може би, затова съюзниците го набелязват за един от основните архитекти на плана за унищожението на евреите, мотивирайки своето решение да го съдят, с твърдението че многото му контакти в системата на концлагерите го правят сигурен участник в изтреблението на евреите. Когато се появяват първите слухове за неговото предаване на съда, бързо се събират стотици писмени свидетелства от бивши затворници

в лагери, които той е посещавал. Когато Фанслау се запознава с материалите на обвинението против личния състав на охраната на лагерите по време на едно от Нюрнбергските заседания (№ 4) на 6 май 1947 година, той не вярва на очите си и заявява: „Това не може да бъде! Само ако знаех тогава!“. Трябва да подчертаем, че в течение на целия Нюрнбергски процес немските лидери срещу които е повдигнато обвинение, не са вярвали в заявленията на съюзническите прокурори. Гьоринг, който е принуден да посрещне целия поток от пропаганда за геноцид спрямо евреите, го отхвърля като несъстоятелен.

Ханс Фрицше, най-главният чиновник в Министерството на Гьобелс и един от основните обвиняеми на Нюрнбергския процес, пише, че Гьоринг, даже след запознаването си с показанията на Олендорф за дейността на групите СД е убеден, че историята за организиране унищожението на евреите е пълен фалшификат („Меч над правосъдието“, Лондон, 1953 година, стр. 145). Пред съда Гьоринг обяснява, че за първи път е чул за геноцида над евреите на самия Нюрнбергски процес (Ширер, стр. 1147). Еврейските писатели Поляков, Райтлингер, Манвел и Франкъл твърдят, че Гьоринг е взел непосредствено участие в разработката и провеждането на плана за унищожението на евреите, но Чарлз Бюли, в своята книга „Херман Гьоринг“, 1956 г., доказва, че за това твърдение не са предоставени никакви доказателства.

Калтенбрунер също опровергава историята за геноцида. Той сменя Хайдрих на поста началник на службата за безопасност и става главният подсъдим от СС, тъй като Химлер умира в затвора много скоро след пленяването му от англичаните. Той споделя в разговор с Ханс Фрицше, че обвиняващата страна съсредоточава много сили за получаване на „нужните показания“ от подсъдимите, а също така и за замазване и блокиране на показанията, които опровергават повдигнатите обвинения. Това многократно е заявявано от съдиите Венерстурм и Ван Роден.

6. АУШВИЦ И ПОЛСКИТЕ ЕВРЕИ

Концлагерът Аушвиц край Краков се явява мястото, където уж били убити милиони евреи. Веднага след войната плъзват слухове, че в лагерите Дахау и Берген-Белзен също са били осъществявани масови убийства в газови камери, но скоро става ясно, че това не са газови камери. Тогава историята за геноцида се премества на изток, в лагерите на територията на Полша, особено в Аушвиц. Но тъй като тези лагери са се намирали в съветска окупационна зона, никой не може да каже колко състоятелни са тези твърдения. В продължение на единадесет години след края на войната, руснаците не разрешават на никого да посети Аушвиц, а по това време те работят по изменението облика на лагера, за да му придадат вид, съответствуващ на легендата за милионите унищожени там. Те даже построяват комин, който води до несъществуваща пещ!

Това не е единственият подобен трик. В Бабий Яр например, повечето от погребаните там жертви са загинали от ръката на палачите на ГПУ и НКВД. Те са били погребвани още от 20-те години, обаче и до ден-днешен там стои паметник, показващ че на това място немците са разстреляли 200 000 мирни жители. В течение на почти петдесет години руснаците заблуждават, че убийството на полските офицери в Хатин е дело на хитлеристите, те даже създават село Хатин в Белорусия за да отвлекат вниманието от истинското Хатин, докато Горбачов не е принуден да признае, че престъплението е извършено от сталинисткия режим. Руснаците също така твърдят, че масовите убийства във Виница са дело на немска ръка, въпреки че всички веществени доказателства събрани от международна комисия по време на детайлни разкопки и изследване на труповете, сочат кървавата ръка на Сталин.

Аушвиц е бил най-големият и най-важният индустриален център, произвеждащ материали за войната. Там са се намирали заводите за производство на синтетично гориво и каучук, построени от фирмата „И. Г. Фарбен“ (J. G. Farben Industrie) в които работели

затворниците. Там са се намирали също така и заводите на Круп, други мощни компании, селскостопанска изследователска станция, оранжерия и ферма за отглеждане на расови говеда. Записките за посещенията на Химлер в Аушвиц показват, че главната цел на неговите визити са били инспекция и оценка на промишленото производство. Когато посетил Аушвиц през март 1941 година заедно с ръководители на фирмата „И. Г. Фарбен“, той заповядал да се разшири лагера с цел побирането на 100 000 затворници. Това решение противоречи на преписваното му участие в унищожаване на затворниците.

Все повече и повече милиони:

Според слуховете, около 3 000 000 (три милиона) хора са изтребени в Аушвиц, даже някои споменават цифрата четири и даже пет (!) милиона. 4 000 000 е сензационната цифра съобщена от съветското правителство, след като то провело „разследване“ на територията на лагера по същото време, когато това правителство се опитва да прехвърли вината за убийствата в Хатин върху немците. Райтлингер признава, че броят на убитите в Аушвиц и други източни лагери произлиза от следвоенните комунистически режими в Източна Европа. „Веществените доказателства“ от „лагерите на смъртта“ на територията на Полша са събрани основно след войната от полски държавни комисии или от Централната еврейска комисия в Полша („The Final Solution“, стр. 631). Обаче не е представен нито един свидетел, който да потвърди съществуването на газови камери.

Бенедикт Каутски, който прекарва осем години по концлагери, от които три в Аушвиц, заявява в своята книга „Teufel und Verdammte“, (Цюрих, 1946 г.), че не по-малко от 3 500 000 евреи са били убити именно в този концлагер. Това е един забележителен факт, защото, както сам той пише, никога не е виждал газова камера.

Той пише: „Аз бях затворен в големите немски концлагери. Обаче трябва да призная, че нито в един от тях не съм виждал газови камери“ (стр. 272) Единствената екзекуция, която той някога е наблюдавал, е екзекуцията на двама поляци, които били разстреляни за убийството на двама евреи. Каутски, когото прехвърлят от Бухенвалд в Аушвиц през октомври 1942 година, за да работи във фабриката на

Буш, подчертава в своята книга, че основната цел на концлагерите е била използването на затворниците в качеството на работна сила. Но той не казва как тогава може да обясни пълното противоречие в политиката за унищожаване на евреите, която уж се е провеждала по това време. Масовото унищожаване на хора в Аушвиц уж се е провеждало между март 1942 година и октомври 1944 година. Тогава, ако приемем цифрата 3 000 000 като достоверна, то това означава, че там са били убивани 94 000 души за месец или 3 350 за ден, в продължение на две години и половина. А как са се избавяли от всички трупове, за които и до днес не е открит нито един масов гроб, нито една могила от кости и никой никога не е виждал планината от въглища, която би била необходима за изгарянето на всички тези трупове? Въпреки това Райтлингер заявява съвсем сериозно, че в Аушвиц немците убивали и изгаряли по 6 000 (!) на ден. Шест хиляди на ден означава, че до октомври 1944 година са били унищожени повече от 5 000 000! Но даже и това не е предел на фантазиите сред привържениците на легендата за планомерното изтребление. Олга Лендел в своята книга „Петте комина“, Лондон, 1959 година, надскача всички възможни граници. Признавайки, че е бивш затворник от Аушвиц тя казва, че там изгаряли в крематориумите не по-малко от 720 трупа на час, 17 280 на денонощие! Тя даже заявява, че 8 000 трупа са били изгаряни за едно денонощие (стр. 80). Но при такива темпове немците биха убили повече от 8,5 милиона души за година. А това означава, че от март 1942 година до октомври 1944 година в Аушвиц са убити повече от 21 милиона души! С цели 6 милиона в повече, отколкото цялото еврейско население на света!

Тук има и друго разминаване с реалността, което привържениците на легендата за масовото изтребление на евреите не могат да обяснят.

Под давление на фактите, даже Райтлингер е принуден да признае, че за периода от януари 1940 година до февруари 1945 година в Аушвиц са били регистрирани само 363 000 затворници („The SS Alibi of a Nation“, стр. 268), и не всички от тях са били евреи. Разбира се, твърди се че не всички от затворниците са били регистрирани. Но това твърдение не може да бъде доказано. Но даже и да допуснем, че нерегистрираните са били толкова колкото регистрираните, то това би означавало, че през Аушвиц са преминали 3/4 милиона, цифра, която

даже и не се доближава до тези 3–4 милиона, които уж са били убити там. Също така трябва да добавим, че голямо количество затворници са били преместени в други лагери по време на войната, а малко преди приближаването на фронтовата линия в близост до лагера, 80 000 човека са били евакуирани на запад. И накрая, няколко хиляди са останали в лагера в очакване на Съветската армия.

На затворниците от Аушвиц е бил предложен избор — или да си тръгнат с немците, или да останат и да чакат съветските войски. Ел Визел, един от най-големите опоненти срещу легендата за изтреблението, не остава в Аушвиц, а предпочита да си тръгне с немците.

А ето и още един пример на манипулация с цифри — Шиърър в своята книга „Възход и падение на Третия Райх“ потвърждава, че през лятото на 1944 година, не по-малко от 300 000 унгарски евреи са унищожени в продължение на 46 дни. (стр. 1156) Но това би означавало, че почти цялото еврейско население на Унгария, наброяващо 380 000 е било унищожено. Съгласно данните на Централното Статистическо Бюро в Будапеща, в Унгария пребивавали 120 000, а не 300 000 евреи. От тях 35 000 емигрирали, а 25 000 все още са се намирали в съветската окупационна зона в която по-рано те били доведени от немците за работа в трудовите отряди. По този начин остават около 60 000, които „изчезват“. Но съгласно Намен, около 60 000 са се върнали в Унгария, от където били по-рано депортирани, въпреки, че Райтлингер твърди, че тази цифра е завишена („The Final Solution“, стр. 497). Може и да е така, но отчитайки значителната емиграция на унгарските евреи през войната, можем да кажем, че броят на загиналите унгарски евреи е твърде незначителен.

Постепенно сред мъглата за геноцида на евреите, започват да изплуват нови факти за Аушвиц. Неотдавна излезе книгата „Лъжата за Аушвиц — разказ за преживяното от Тис Кристоферсон“, 1973. Немският юрист Манфред Рьодер, който пише нейния предговор, по-късно отпечатва тази книга в списание „Deutsche Burger — Initiative“. Това е разказ за Аушвиц от човек, който е бил там и е работил в лабораторията на фабрика, в която е изпратен от института на Кайзер Вилхелм за да изследва нови методи за получаване на синтетичен каучук. През май 1973 година, малко след публикуването на това повествование, еврейският „ловец на нацисти“ Симон Визентал пише

до Франкфуртския съюз на юристите молба за започване на дело срещу Манфред Рьодер. И както може да се предполага, делото започва да се разглежда през юли, въпреки критиките в пресата. „Deutsche Wochenzeitung“ от 27 юли 1973 година публикува статията „Симон Визентал — новият гаулайтер на Германия?“ Повествованието на Кристоферсон е един от най-важните документи за Аушвиц. Той прекарва там цялата 1944 година и през това време посещава всеки един от лагерите влизащи в състава на комплекса Аушвиц, включително и Биркенау, където уж са се провели най-масовите екзекуции на евреи. Кристоферсон доказва, че всичко това е измислица.

Той пише: „Аз бях в Аушвиц от януари до декември 1944 година. След войната чух историята за масовите убийства, които били извършени от СС и бях поразен. Въпреки показанията на «свидетелите» и вестникарските репортажи, аз не вярвам, че това е ставало. По този повод казах много, но никой не ми повярва.“

Ние няма да разглеждаме детайлите от разказа на Кристоферсон, ще отбележим само, че те включват подробни описания на режима на затворниците, които безусловно се отличават от това, което пише в многобройните книги за масови изтребления. Ето какво пише той за уж съществуващия там лагер на смъртта: „По време на моите посещения в Аушвиц аз не видях нищо, което би могло да ме наведе на мисълта за използване на газови камери с цел ликвидиране на хора.“ В историите на „очевидците“ могат да се срещнат такива „детайли“ като миризма на горящо човешко месо, разстилаща се над лагера. Според Кристоферсон това е пълна измислица.

Недалече от лагера се е намирал стоманолеярен завод и миризмата от него естествено не е била от най-приятните (стр. 33). Райтлингер потвърждава, че там е имало пет стоманолеярни пещи и пет пещи за обгаряне на кокс, които заедно с фабриката на Бун, представляват лагера Аушвиц III (стр. 452). Кристоферсон не отрича съществуването на крематориум в Аушвиц. „Там бяха около 200 000 човека и във всяко градче с толкова население има крематориум. Естествено и там умираха хора, но това не бяха само затворници.“

Съпругата на началника на Кристоферсон, например, също е починала по онова време.

Нивото на подпочвените води около Аушвиц е много високо и погребението на трупове в тези места е невъзможно. „В Аушвиц нямаше тайни“, пише Кристоферсон. „През септември 1944 година комисия от Червения кръст пристигна там за инспекция. Те особено много се интересуваха от лагера Биркенау, но провериха също така и другите лагери от комплекса Аушвиц.“

Потвърждението че се е извършило масово унищожение на хора не издържа никаква критика, като се има предвид колко много и различни комисии са преминали през лагера. Кристоферсон описва посещението на своята съпруга в Аушвиц и добавя „… този факт, че роднините можеха да пристигнат по всяко време, показва доколко открит е бил режимът в лагера. При нас едва ли можеха да идват посетители, ако в Аушвиц се провеждаше унищожаване на хора“ (стр. 27).

След войната до Кристоферсон достигат вести, че в Аушвиц е имало голямо здание с огромен комин. „Навярно, пише той, искаха да го представят като гигантски крематориум. Обаче аз не видях там такова здание.“

Райтлингер твърди, че всичко е било разрушено и напълно изгоряло. Що се касае до свидетелите, това е видяно само от един евреин, някой си Бендел. Други свидетели досега не са открити (Райтлингер, 457). Стандартна история — когато нещата достигат до веществени доказателства, тях просто ги няма — зданието е „разрушено“, документът е „загубен“, заповедта е „устна“, „очевидецът“ е починал…

Днес в Аушвиц има крематориум, който показват на туристите и говорят, че там са били унищожени милиони човешки същества.

Съветската държавна комисия, която провежда „разследване“ в Аушвиц, обявява на 12 май 1945 година, че се е стигнало до заключението, че в течение на съществуването на Аушвиц фашистите са убили там не по-малко от 4 000 000 човека. Но даже и такъв привърженик на легендата за масовото изтребление като Райтлингер назовава тази цифра „несериозна“ (стр. 460).

Трябва да се отбележи, че единственият обвиняем, който не е изправен пред съда по време на процеса за Аушвиц проведен в 1963 година във Франкфурт, е Рихард Бер, който става комендант след Рудолф Хес. Въпреки факта, че е в отлично здравословно състояние,

той неочаквано умира в затвора малко преди началото на процеса. И както отбелязва вестник „Deutsche Wochenzeitung“ от 27 юли 1973 година, той умира при загадъчни обстоятелства. Неговата внезапна смърт непосредствено преди даването на показания е подозрителна, имайки предвид една статия в парижкия вестник „Ривавол“, в която се казва как Бер твърдял, че в Аушвиц не е имало никакви газови камери.

Показанията на Кристоферсон се явяват значително допълнение към другите доказателства за това, че Аушвиц е бил военнопромишлен комплекс в който влизали около 30 различни фабрики. Той е бил толкова голям, че през неговата територия преминавала железопътната магистрала Краков-Виена. И въпреки това, че там се е използвал принудителния труд на затворниците, унищожаване на хора в лагера не е имало.

Варшавското гето:

Твърди се, че уж полските евреи са пострадали повече от всички в резултат на „планомерното масово изтребление“ и не само в Аушвиц, но и в Треблинка, Собибор, Белзек, Майданек, Челмно, а неочаквано и някои други се превръщат в „лагери на смъртта“.

„Гвоздеят на програмата“ в тази легенда се явява, разбира се, въстанието във Варшавското гето през април 1943 година.

Това въстание се представя като кулминацията на протеста против „лагерите на смъртта“. То уж започва, когато детайли от секретно съвещание между Хитлер и Химлер достига до жителите на гетото. Тази история много добре илюстрира как е създадена легендата за „масовото унищожение“ на евреите. Евакуацията на гетото през 1943 година често се представя като унищожаване на полски евреи. А след публикуване на книги като „Стена“ на Джон Хърси и „Изход“ на Леон Урас, събитията в това гето буквално се обгръщат с митология.

Реалната ситуация е такава — когато немците окупирали Полша, те събрали всички евреи в гето от съображения за безопасност. Вътрешната администрация на гетото се е намирала в ръцете на евреи. В гетото са се използвали специални пари, които били пуснати в обръщение с цел по-ефикасна борба със спекулата. Не трябва да се забравя, че тези мерки са въведени при военни условия. Разбира се, гетото съвсем не е било привлекателно място, но то в никакъв случай

не може да е инструмент на геноцида. В много публикации се заявява, че гетото се е използвало за унищожаване на евреите наред с концлагерите, тъй като там са ги морили с глад.

Това не съответства на действителността. В гетото е съществувало значително ниво на икономическа дейност и тези, които работели, са имали възможност да си осигурят сносен живот.

Организирането на служба за социална обезпеченост е било вече работа на еврейската администрация на гетото. Точно за това е било създадено самото гето. Евреите да живеят сред свои, в своя среда. Богатите и там живеели в разкош, в гетото е имало не само ресторанти, но и нощни клубове! Така че евреите са били длъжни да проявят повече грижи за своите събратя, а средства за това в гетото е имало достатъчно.

Ние вече споменахме, че според преброяването на населението през 1931 година, броят на евреите в Полша е бил 2 732 600 и че след бягството им в Съветския Съюз, не повече от 1,1 милиона остават под немски контрол. Обаче тези факти не пречат на Манвел и Франкъл да твърдят, че в Полша е имало повече от 3 000 000 евреи когато Германия започва войната и че през 1942 година два милиона все още са очаквали смъртта си (стр. 140).

През лятото на 1942 година Химлер заповядва да започне преселването на полските евреи от гетото и другите райони в лагери за принудителен труд. Както заявяват всички привърженици на легендата за унищожението, всички тези евреи са били убити, но всъщност те са използвани само като работна сила. Доколко строг е бил режимът в гетото може да се съди по факта, че по време на неочакваното си посещение във Варшава през януари 1943 година, Химлер открива, че 24 000 евреи, които били регистрирани като работещи във военно предприятие, всъщност били заети нелегално като шивачи и майстори по обработването на вълна и кожа (Манвел и Франкъл, стр. 140). След шест месеца мирна евакуация, когато в гетото остават само около 60 000 евреи, избухва въстанието.

То започва на 18 януари 1943 година. Манвел и Франкъл признават, че евреите, които участвали във въстанието, в продължение на доста време тайно пренасяли и укривали оръжие. След това, в един ден, техните бойни групи нападнали охраната занимаваща се с отправяне на поредния ешелон към лагерите. Въстаниците са

подпомогнати от партизаните на Армията на Крайова и Полската работническа партия. След това на немската армия не й оставало нищо друго освен да атакува въстаниците, които между другото, са били така добре въоръжени, че се е наложило немците да използват даже и авиация.

Можем да си представим колко „строг“ е бил режимът в гетото, след като е възможно да се натрупа толкова голямо количество оръжие и боеприпаси (!), а също така и да се създаде боеспособна организация и даже да се построят отбранителни съоръжения!

Немските загуби при потушаване на въстанието, включително и поляците, воюващи на немска страна, наброяват 101 човека убити и ранени. Упоритата съпротива на въстаниците срещу превъзхождащата ги сила довела примерно до 12 000 убити и ранени (евреи и поляци), болшинството от тях загинали в горящите домове. 56 000 след това били преселени по други места.

Много евреи в гетото били против действията на еврейската въстаническа организация и съобщавали на немците за нейната дейност.

Във Варшава е имало две въстания — в гетото през 1943 г. и непосредствено преди идването на съветските войски през 1944 г.

Варшавското въстание, а също така и депортацията на евреите в концлагерите, създават благоприятна почва за възникването на всякакъв род легенди относно съдбата на полските евреи — най-голямата еврейска общност в Европа.

Еврейският Обединен комитет по разпределението, в данни приготвени за Нюрнбергския трибунал, съобщава че през 1945 година в Полша остават само 80 000 евреи. Също така се съобщава, че в Германия и Австрия не е имало преместване на полски евреи, което противоречи на факта, че много полски евреи са арестувани от американските и английски окупационни власти за спекула.

А когато комунистическият режим в Полша се оказва неспособен да предотврати масовия погром в Килце на 4 юли 1946 година, повече от 150 000 полски евреи бягат в западната окупационна зона. Тяхната поява предизвиква значително объркване в правителствените кръгове на окупационните държави и за да се избегне грандиозния скандал, емиграцията на тези евреи в САЩ и Палестина е осъществена в рекордни срокове. След тези събития броят на полските евреи

преживели немска окупация е значително „преразгледано“ и в Американския еврейски алманах за 1948–49 г. се посочва числото 390 000, което е значителен скок на по-рано посочената цифра от 80 000.

Сигурни сме, че и това число може да бъде увеличено.

7. МЕМОАРИТЕ ЗА КОНЦЛАГЕРИТЕ

Най-влиятелното „агентство“ в разпространяване на легендата за изтреблението на евреите се явява книгопечатането и вестникарската индустрия. Чрез редица сензационни публикации беше набит в главите на хората този мит, който по своята цел и характер се явява напълно политически.

При това, антинемските публикации се правеха през 50-те години, когато германофобията имаше голям пазар, но тази индустрия продължи да процъфтява и до наши дни. Нейният продукт основно се състои в така наречените „мемоари“, които могат да се разделят на две категории — написани от уж бивши есесовци, коменданти на лагери и т.н. и тези, които са написани от уж бивши затворници.

От първия тип, един от най-ярките примери за такива писания е книгата „Коменданта на Аушвиц“, Лондон, 1960 г., която първоначално е била издадена на полски език. Хес е бил назначен за комендант през 1940 година. Той е бил арестуван от англичаните, съдили са го в Нюрнберг, а след това е предаден на комунистическия режим в Полша.

Той е осъден на смърт през 1947 година и екзекутиран малко след произнасяне на присъдата. Така наречените „мемоари“ на Хес без съмнение са фалшифицирани, въпреки че комунистите разказват как Хес ги е написал сам, след като му било заповядано да го направи. Те твърдят, че ръкописът съществува, но все още никой не го е видял. Хес е подложен на изтезания и техните последствия са били много добре наблюдавани по време на водените съдебни заседания в Нюрнберг. Той говорил с монотонен глас като сломен човек, неговият поглед бил напълно отсъстващ. И даже Райтлингер отрича неговите показания като казва, че те не заслужават особено доверие.

За отбелязване е фактът, че значителна част от „доказателствата за масовото унищожение“ произхождат от комунистически източници, включително „показанията“ на Вислицени и „мемоарите“ на Хес, които се явяват най-цитираните „документи“ във фолклора за „шестте милиона“.

До неотдавна, практически цялата информация за така наречените „лагери на смъртта“, като Аушвиц, идваше от комунистически източници — от Еврейската историческа комисия на Полша, от Централната комисия по разследването на военните престъпления във Варшава и от Съветската държавна комисия по военните престъпления.

Райтлингер признава, че значителна част от показанията на Хес в Нюрнберг са били нереални. Той казва например, че в Аушвиц били умъртвявани по 16 000 човека на ден. Но това би означавало, че при такива темпове, до края на войната само там са били унищожени 13 милиона души!

Как ли Райтлингер и другите се отнасят към тези приказки? Те предпочитат да не ги опровергават, а вместо това започват да обясняват, че в главата на Хес и нему подобните се зарежда т.нар. „професионална гордост“ от добре свършената работа. Но колкото и да е странно, в „мемоарите“ на Хес, които ни се поднасят като нефалшифицирани, картината е коренно противоположна. В тях се говори за отвращението, която тази работа е предизвиквала у тях. Хес „признава“ че 3 милиона са убити в Аушвиц, въпреки че на съда срещу него във Варшава, който се провежда след Нюрнберг, броят на жертвите е снижен от обвиняемия на 1 135 000. А Съветското правителство, както вече отбелязахме, обявява официална цифра от 4 000 000 след като е проведено „разследване“ на лагера. Такова жонглиране с милиони, като че ли не смущава писачите на литературата за „масовото изтребление“.

Обемът на тези книги не ни дава възможност да направим обзор на „мемоарите“ на Хес. Ние ще се ограничим само с отбелязване на тези детайли, които са изфабрикувани с цел затрудняване доказателствата за фалша на тези „спомени“. Например, описанието на масовите убийства. Оказва се, че те са осъществявани не от немските военнослужещи, а от специалните команди, състоящи се от евреи, които сами са били затворници. Те уж поемали охраната на всеки новопристигнал ешелон, съпровождали жертвите до огромните газови камери, а след това изгаряли труповете.

Тоест, получава се усещането, че немците там не са вършели почти нищо, а по-голямата част от членовете на охраната и администрацията даже и не са подозирали какво се върши по това

време. И разбира се, отчитайки факта, че нито един евреин от тези „специални команди“ никога няма да признае своите престъпления, то цялата история става недоказуема. Тук е мястото да повторим, че нито един свидетел от тези, които уж са присъствали на масова екзекуция, все още не е призован пред нито един съд.

На първото дело срещу Ернст Цундел в Торонто за публикуване на книгата „Шест милиона — изгубени и намерени“, бяха призовани няколко „свидетели“, но тяхната история буквално се разпадна под кръстосания разпит на адвоката. На второто дело повече нито един от „оживелите“ не се появи. Даже такива „асове“ в легендата за масовото изтребление като Рудолф Вебр (с истинско име Валтер Розенборг), автор на книгата „Аз не мога да простя“, който бил в Аушвиц и Майданек, а също така и професорът от университета Върмонт — Раул Хилберг, „благоразумно“ решиха да не изкушават съдбата и не дойдоха на второто дело.

Сериозен аргумент в полза на доказателството, че „мемоарите“ на Хес са фалшифицирани, се явява твърдението, че членовете на религиозната секта Свидетели на Йехова уж одобрявали масовите убийства на евреите, тъй като те вярвали, че евреите са врагове на Християнството. Но в Съветския съюз и другите страни от Източна Европа комунистите считат, че тази секта е опасна за своята идеология и Свидетелите на Йехова са подложени на значителни гонения. Факт е, че в своите „мемоари“ Хес не се изказва много ласкаво за Свидетелите на Йехова, а това се явява отражение на това, че мемоарите са фалшифицирани.

Съществуват „мемоари“, приписвани на Адолф Айхман:

Преди неговото отвличане от Аржентина през май 1960 година и последвалата шумотевица в пресата, едва ли някой е чувал нещо за него. Той е заемал доста ниския пост на началник-отдел в четвърти департамент на Гестапо, занимаващ се с извозването на евреите по концлагерите. Отвличането на Айхман и съдът над него дава повод за поредната вълна от литературни произведения на тема „лагерите на смъртта“. Една от тях е книгата на К. Кларк „Айхман — жестоката истина“. Ето какво е написано в главата „Простата смърт и дивите сексуални оргии“, стр. 124: „Оргиите често продължаваха до шест

сутринта, а след няколко часа поредната група от жертви са отправяха на смърт."

И което е най-поразително, неочаквано тези „мемоари" се появиха веднага след отвличането на Айхман. Те бяха публикувани без коментар в американското списание Life в броевете от 28 януари и 5 декември 1960 година. Тези „мемоари" уж били предадени от Айхман на журналисти от Аржентина малко преди неговото задържане.

Поразително съвпадение! Но според друг източник, причината за появата на тези „мемоари" е съвсем различна — те се появяват в резултат на записан разговор между Айхман и някакъв негов сътрудник, чието име все още не е известно. И тук се случва още едно невероятно „съвпадение" — в резултат на разследване военните престъпления, в библиотеката на конгреса на САЩ са открити всички документи от отдела на Айхман. И това се случва след цели 15 години от края на войната! А що се касае за самите „мемоари", те са скалъпени така, че да е възможно чрез тях да бъде повдигнато обвинение, но техните автори са се постарали да избегнат твърдения, които биха могли лесно да се познаят като фантастични. Те описват Айхман като садист, който с огромно удоволствие пише за унищожаването на евреи. Сериозни грешки от фактически характер много ясно показват, че цялото писание е само един фалшификат. Така например, в тях е написано, че Химлер е командвал резервна армия през април 1944 година, но всъщност той е получил тази длъжност през юли след покушението срещу Хитлер и това Айхман би трябвало много добре да го знае. Появата на тези мемоари точно в подходящия момент не остава никакво съмнение в това, че тяхната цел е била да бъде представена пред съда картината на „непоправимия нацист", на звяра в човешка кожа.

Тук ние няма да правим обзор на процеса над Айхман.

„Документи" от типа „показания" на Вислицени ние вече описахме, а „методите на въздействие", които са се използвали спрямо Айхман пред съда са описани в Лондонската еврейска хроника от 2 септември 1960 година.

Същността на цялата тази легенда за масовото унищожение и литературата по този въпрос много добре е илюстрирана от писмата, които уж Айхман е написал и предал доброволно на своите похитители в Буенос Айрес. Поразително е как израелските власти съвсем

сериозно се стараят да представят това писмо като напълно достоверно! Какво означава само едно предложение: „Аз предавам тази декларация по свое собствено желание!“ (!) Но даже и това не е всичко! Оказва се, че Айхман е горял от желание да представи пред съда в Израел всичко „за да може бъдещото поколение да узнае цялата истина“!

Фалшификациите за Треблинка:

Едни от най-старите „спомени“ по темата „лагери на смъртта“ се явяват мемоарите, появили се от името на Франц Щангел, комендант на Треблинка, който е осъден на доживотен затвор през декември 1970 година. Те са изфабрикувани в лондонския „Дейли Телеграф“ от 8 октомври 1971 година и се състоят от серия интервюта, които уж са били взети от Щангел в затвора. Той умира няколко дни след като неговите интервюта са били уж преведени.

Тези спомени се явяват фантастични, въпреки че трябва да признаем, че според показанията представени през съда, не е доказано, че описанията на неговата дейност са „отчасти изфабрикувани“.

Типичен пример за такова изфабрикуване се явява описанието на неговото първо посещение в Треблинка: „Още щом като излязох на гарата и видях хиляди тела лежащи от двете страни на коловоза. Хиляди разлагащи се трупове наоколо! А на гарата имаше влак с евреи — някои от тях вече мъртви, други още живи. Като че ли те бяха тук от няколко дни.“ Но и това не е предел за фантазиите на автора. По-нататък върви повествованието как Щангел, излизайки от вагона, затъва до колене в пари (!). „Аз не знаех накъде да се обърна, накъде да тръгна. Аз затънах до колене в банкноти, скъпоценнни камъни, украшения, дрехи. Всичко това се търкаляше наоколо.“ Но даже и това не е предел за фантазиите! Следва сцена, в която варшавски проститутки танцуват и пеят от другата страна на оградата, забравили всичко в някакво странно опиянение.

Непонятно е на какво могат да разчитат авторите на подобни писания. Да газиш до колене в пари и скъпоценности (!) сред хиляди разложени трупове и в същото време да наблюдаваш веселящи се проститутки.

А по въпроса защо немците са убивали евреите, Щангел отговаря: „Те искаха да им вземат парите! Цялата тази работа относно расите беше вторична“. На въпроса имаше ли някакъв смисъл от всички тези масови убийства, Щангел отговаря: „Аз съм уверен, че имаше смисъл. Евреите трябваше да бъдат стреснати, за да се обединят и да се почувстват едно цяло, за да може всеки един от тях да се почувства член от еврейската нация“.

Бестселърът фалшификат:

От другия тип мемоари, от онези, които рисуват картината на безпомощното еврейство, преследвано от нацизма, най-известен е така наречения „Дневник на Анна Франк“. Истинската история на тази книга е добър пример за това как се изгражда легендата за „масовото изтребление“.

„Дневникът на Анна Франк“ за първи път е публикувана през 1952 година и веднага става бестселър. След това е преиздавана много пъти и е преведена на много езици, по нея е заснет филм и поставена пиеса.

Отто Франк, бащата на това момиченце, е направил цяло състояние от хонорарите свързани с продажбата на книгата. Непосредствено апелирайки към човешките емоции, книгата и филмът оказват значително влияние върху милиони хора, повече от която и друга история.

„Дневникът на Анна Франк“ уж е била написана от 12 годишно момиченце от Амстердам, когато нейното семейство и четирима други евреи се крият в една къща по време на немската окупация. След това обаче, те са открити и изпратени в концлагер, където Анна Франк умира от тиф. Когато Отто Франк е освободен от лагера в края на войната, той се връща в Амстердам и „намира“ дневника на своята дъщеря.

Известният изследовател на легендите за масовото изтребление Дитлиб Фелдерер написва книга за дневника на Анна Франк, в която твърди, че това е фалшификат. Той се обръща към Отто Франк с молба да му бъде разрешено да анализира оригиналния ръкопис, но получава категоричен отказ.

По-късно обаче, по решение на западногерманския съд, такъв анализ е бил направен. Френският историк Роберт Ферисон, автор на книгата „Фалшифициран ли е дневникът на Ана Франк“, изпраща статия от „Ню Йорк Пост“ на 9 октомври 1980 година, която описва резултатите от експертния анализ на този дневник. В същата тази книга той прилага и експертния анализ на Държавния углавен департамент на ФРГ.

За анализ били представени три тетрадки, а също така и 324 отделни листове плюс бележник със записки, датирани в периода от 12 юни 1942 година до 17 април 1944 година, които се приписват на Анна Франк. При анализа е било установено, че някои от записките са написани със сачмена писалка, които се появяват чак през 1951 година.

Дневникът на Анна Франк е един много голям бизнес. В Амстердам съществува даже институт на името на Анна Франк. Точно този институт е принуден да признае, че в дневника има места, написани със сачмена писалка, но „като цяло“, както те казват, той е автентичен.

Неотдавна беше издаден така нареченият „окончателен вариант“ на дневника в опит да се прекъснат обвиненията за неговото фалшифициране.

Малко преди своята смърт Отто Франк признава, че е разрешил на писател от Холандия да редактира дневника и даже да допише някои негови части. Той даже споменава, че някои имена в дневника са били заменени с псевдоними.

През 1959 година шведското списание „Fria Ord“ публикува статия, описваща процес между еврейския писател Майер Левин и Отто Франк, в който Левин уж има претенции относно хонорар за написан диалог за дневника на Анна Франк. Това списание допуска грешка, която е повторена и от американското списание „Economic Council Letter“, препечатало статията в броя си от 15 април 1959 година. Съдебен процес наистина се е провел и Върховният съд на щата Ню Йорк присъдил 50 000 долара на Майер Левин, но това е било за написана пиеса по този „дневник“.

Митовете се увеличават:

Съществува огромно количество сензационна литература за концлагерите. Болшинството от авторите, разбира се, са евреи. Във всяка книга ужасите се преплитат с реални моменти и най-невероятни фантазии, неуморно създавайки митове, в които историческите връзки отдавна са изчезнали. Ние вече споменахме за „Петте комина“ на Олга Лендел, в която 24 000 евреи са убивани всеки ден. „Доктор Аушвиц“ на Миклош Нисли, „Това беше Аушвиц. История на лагера на смъртта“ на Филип Фридман и т.н. и т.н.

Една от най-късно издадените книги е „За тези, които обичах“, 1973 г., на Мартин Грей, която се представя като описание на преживяванията на автора в Треблинка. До момента в който решава да стане писател, Грей е продавал фалшиви антични предмети в Америка. Книгата е толкова невероятна, че нейната идентичност веднага попада под съмнение. Даже евреите, разтревожени от мисълта, че тя може да причини много вреда, заявяват, че историята описана там е измислица и поставя под съмнение пребиваването на автора в Треблинка. Радио BBC пита в една своя емисия, защо авторът на въпросната книга е чакал цели 28 години, за да напише преживяното.

Интересно е да се наблюдава позицията на Лондонските „Еврейски хроники“. В броя си от 30 март 1973 г. в рубриката „Лично мнение“, авторите по принцип определят писанията на Грей като неправдоподобни. В същия момент обаче те правят грандиозна добавка към мита за шестте милиона заявявайки: „Почти половин милион са били убити в Треблинка в течение на една година. Осемнадесет хиляди са изпращани в газовите камери ежедневно.“

Поразително е как толкова много хора четат тези безсмислици без какъвто и да е критичен анализ! Та нали, ако 18 000 са били убивани всеки ден, то цифрата от един милион ще бъде достигната само за 56 дни, а не за година, както се пише и говори. Нима газовите камери са бездействали цели 10 месеца? 18 000 убити за един ден означава 6 480 000 за една година! Тогава се получава, че само в Треблинка са били убити 6 милиона. Но заедно с 4-те милиона убити в Аушвиц ние вече се приближаваме до цифрата от 10 милиона! Това означава, че след като гигантската цифра от 6 000 000 е приета на вяра, то вече е възможно да се жонглира с тези милиони и никой не може да подложи на критика каквото и да е твърдение.

Обаче понякога книгите на бивши затворници могат да представят съвсем друга картина. Точно такава се явява книгата на Маргарет Бубер „Под двама диктатори“, Лондон, 1950 год. Бубер е била немска еврейка, комунистка, която е преживяла няколко години при жестоките условия в съветски лагер, след което, през август 1940 година е предадена на немските власти и попада в лагера за жени Равенсбрюк. Маргарет Бубер пише, че е била единствената еврейка в своя контингент депортирани от Русия, които Гестапо не е освободило веднага.

Нейната книга показва огромната разлика между съветските и немски лагери. След полугладното, мръсно съществуване в съветския лагер сред произвола на рецидивистите, Равенсбрюк ѝ се сторил образец за ред, чистота и добро отношение към лагеристите. Редовна баня, постелъчно бельо, добро хранене, всичко това са оказало разкош в сравнение със съветския лагер. Нейната първа закуска се състояла от бял хляб, наденичка, сладка каша и сушени плодове. Тя даже се позаинтересувала дали 3-ти август не е някакъв местен празник. Също така тя пише, че бараките в Равенсбрюк били много просторни в сравнение с препълнените бараки на съветския лагер. В последните месеци от войната условията в лагера са се влошили поради причини, които ние ще разгледаме по-късно. Между другото, въпреки, че Маргарет Бубер е била комунистка, нейните „еднопартийци“ в Равенсбрюк не я приемат в своята група, тъй като преди е била в съветски лагер.

Друго повествование, което се явява пълна противоположност на стандартната пропаганда е книгата „Гестапо ви кани“ на Шарлота Борман, комунистка, която също е била в Равенсбрюк. В нея авторката потвърждава, че слуховете за газовите камери са се разпространявали от комунистите. И колкото и да е поразително, на Шарлота Борман не е позволено да дава показания пред съда в Ращадте във френската зона, където се провежда процесът срещу охраната и администрацията на лагера Равенсбрюк и където, както е прието, никой не обръща внимание на тези, които отричат легендата за масовото унищожение.

8. ОРГАНИЗАЦИЯ НА КОНЦЕНТРАЦИОННИТЕ ЛАГЕРИ

Историкът Колин Крос, в своята книга „Адолф Хитлер“, Лондон, 1973 г. пише, че „транспортирането на милиони евреи из Европа и тяхното масово унищожаване по време на тежките военни условия, се явява съвършено немислимо“ (стр. 307). Конкретно описание на транспортната ситуация ние можем да намерим в книгата на генерал Манщайн „Изгубените победи“, Мюнхен, 1979 г., където той пише, че на 31 декември 1942 година Хитлер приема решение за създаване на нов корпус от прехвърлените от западния фронт дивизии „Лайбщандарт“, „Тотенкопф“ и „Райх“ за пробив към обкръжената армия на Паулус. Но заради препятствията по железопътните линии тези дивизии биха могли да се придвижат до Харков не по-рано от средата на февруари, а шеста армия едва ли би издържала толкова (стр. 380).

Просто е невъобразимо, как немците водещи изнурителни военни действия, биха могли да превозват милиони евреи из Европа до местата, където се организира тяхното масово унищожаване. Това би наложило огромно бреме върху тяхната транспортна система, която и без това е била разтегната, обслужвайки военните транспорти от Баренцово море до Черно море.

Ако допуснем, че в Аушвиц по време на войната са били транспортирани толкова хора, колкото са регистрирани, т.е. 363 000, това твърдение ще има смисъл, тъй като те биха могли да бъдат използвани за принудителен труд. От 3 000 000 евреи намиращи се под немска окупация, едва ли повече от два милиона са били интернирани в толкова кратък промеждутък от време, а по-скоро тази цифра е по-близка до половин милион.

По-нататък ние ще анализираме доклада на Международния Червен кръст и ще видим, че в някои страни, например в Словакия, евреи въобще не са били интернирани, а други били преместени не в лагери, а в „закрити градове“, в гета, като например Терезиенщад.

Трябва да се отбележи фактът, че от Западна Европа се депортирани много по-малко евреи, отколкото от Източна. Даже Райтлингер счита, че само 50 000 френски евреи са били депортирани, въпреки че по-късно, на основание анализ на железопътните документи се установява точната цифра — 75 721.

Струва си да си зададем някои въпроси: Съществувала ли е физическата възможност да бъдат унищожени милиони хора и имали ли са немците необходимите ресурси за това? Та нали те са били принудени да използват принудителен труд за своята икономика, тъй като въобще не им е достигала работна ръка. Възможно ли е да бъдат унищожени всички следи от шест милиона трупа? Възможно ли е такава огромна човешка маса, процесът на тяхното убийство, техните трупове, процесът на унищожение на тези трупове, да бъдат скрити от странични очи? Аушвиц е бил ограден не от стени, а от плетища, така че всичко, което се е извършвало вътре е било напълно видно отвън. Как може един мислещ човек да повярва в съществуването на технически възможности за убийството на шест милиона без никой да види това, а след това и да се скрият всички трупове без да се остави никаква следа?

Създателите на тази легенда полагат повече усилия за да променят представите за условията в немските концлагери до такава степен, за да може хората да повярват във възможността за убийството на уж пребиваващите там милиони нещастни жертви. Уилям Шиърър, в обичайния си безотговорен стил, тръби в своята книга „Възход и падение на Третия Райх“: „Всичките тридесет немски концлагери бяха лагери на смъртта.“ (стр. 1150). Това е съвършена лъжа и даже главните поборници на легендата за шестте милиона отдавна вече са принудени да го признаят. Шиърър цитира и книгата на Е. Когон „Теория и практика на Ада“, (1950 г., стр. 227), в която се потвърждава, че 7 125 000 били унищожени, макар че под линия той отбелязва, че тази цифра явно е завишена.

„Лагерите на смъртта“ зад желязната завеса:

През 1945 година съюзническата пропаганда твърди, че всички концлагери, особено тези, които са се намирали на немска територия, са били „лагери на смъртта“, но това продължава твърде за кратко.

Водещият американски историк Хари Елмер Барнз пише: „Отначало се твърдеше, че тези лагери са се намирали в Германия — такива като Дахау, Бухенвалд, Белзен, Заксенхаузен и Дора, но много скоро стана очевидно, че там не се е провеждало изтребление на хора. Тогава историята се премести към Аушвиц, Треблинка, Майданек, Собибор, Белзек. Но даже и това не е целият списък, който трябваше да бъде разширен по необходимост“. (Rampart Journal, лятото на 1967 г.). Получи се така, че някои честни англичани и американци от окупационните войски не намериха никакви газови камери, въпреки, че признаха как много затворници са загинали от глад и болести през последните месеци от войната. В резултат на това центърът на легендата за масовото унищожение се премества на изток, в съветската окупационна зона. И такива лагери като Аушвиц и Треблинка се представят като центрове за организиране на изтреблението на хора. За Съветите тази легенда е много изгодна и те полагат много усилия за да я укрепят и разпространят. Именно за това те забраняват достъпа до лагерите на територията под свой контрол.

По някакъв „странен“ начин всички „лагери на смъртта“ се оказват на съветска територия. Ужасните престъпления уж са се извършвали в тези лагери, но на никого не се разрешава да ги види със собствените си очи и да провери дали всичко това е вярно. Съветските власти, в хор с всички привърженици на легендата за геноцида, твърдят, че в Аушвиц са загинали 4 000 000 души в гигантски газови камери, побиращи по 2 000 души и никой не е в състояние да опровергае това, тъй като достъпът до лагера е забранен.

Къде е истината?

С. Ф. Пинтер, който в течение на шест години е служил като юрист към военния департамент на САЩ с окупационната армия в Германия и Австрия, прави следното заявление, публикувано в католическия журнал „Нашият Неделен посетител“ от 14 юни 1959 година: „Аз бях в Дахау в течение на 17 месеца след войната, като юрист на военното управление и заявявам, че там нямаше никакви газови камери. На посетителите показваха крематориум и обясняваха, че това е газова камера. В другите концлагери на територията на Германия също нямаше газови камери. Говореше се, че в Аушвиц

имало газова камера, но ние нямахме възможност да се убедим лично в това, тъй като руснаците не ни пускаха там. Аз прекарах шест години в следвоенна Германия и Австрия и мога авторитетно да заявя, че въпреки съществуващите убийства на евреи, техният брой сред загиналите не е по-голям от един милион. Аз дойдох до този извод след разговори със стотици евреи, бивши концлагеристи от Германия и Австрия“.

Пинтер, разбира се, се досещал, че пропагандата се стреми да представи крематориумите като газови камери. Този трик е използван успешно в продължение на няколко години. Тъй като газови камери не са съществували, за да се заблудят хората пропагандата използва изразът „газови пещи“. Пещи наистина е имало, но те са от обичайния тип, както в крематориумите и те са били използвани за кремация на трупове на хора, починали от естествени причини, като например от инфекциозни заболявания.

Немският архиепископ Фаулдхабер от Мюнхен съобщил на американците, че при бомбардировките на Мюнхен през септември 1944 година загиват 30 000 мирни жители. Той помолил властите да кремира труповете в крематориума на Дахау, но му е отговорено, че евентуалното изпълнение на молбата е невъзможно, тъй като в крематориума има само една пещ и просто е невъзможно в нея да бъдат изгорени толкова много трупове. Как тогава е било възможно да бъдат изгорени 238 000 трупове на убити евреи, за които се твърди, че са били унищожени именно там?

В съвременните крематориуми кремират средно на ден по два трупа, максималното натоварване е до три трупа на ден, не повече от 5060 за цял месец, в противен случай облицовката на стените не би издържала. След кремацията на един труп се налага пещта известно време да се охлади (един или два часа), тъй като ако се постави труп в нажежена до бяло пещ, то тъканите буквално изкипяват и ако такава тъкан попадне върху нажежената облицовка на стените то тя може да бъде повредена. За кремацията на един труп със средни размери са необходими 40 кг. въглища. Съвременните крематориуми все по-често използват газ. Между другото, една от причините днес някои райони в Индия да останат почти без гори, е обичаят да се изгаря починалия, за което е необходимо използването на повече от 200 кг. дървесина.

Как се снижава броят на убитите:

Манипулацията, с която се снижава броят на убитите в Дахау се явява типичен пример за преувеличенията около легендата за шестте милиона. През 1946 година Филип Ауербах, евреин, секретар на Баварското правителство (този същият, който впоследствие е изпратен на съд и е обвинен в присвояването на крупна сума, която той получава като включва в списъка за компенсации несъществуващи хора), открива в Дахау мемориален обелиск, на който са издълбани следните слова: „Тази земя се съхранява като паметник на 238 000 души, кремирани тук“.

Оттогава „официалният брой“ на загиналите в Дахау постоянно се снижава и по време на писането на тази книга той е малко повече от 20 000, повечето от които са починали от глад и тиф малко преди края на войната. Тази „ревизия“ на загиналите, без съмнение е валидна и за другите лагери, а все някога и тези „легендарни“ шест милиона ще бъдат сполетени от същата съдба.

Броят на загиналите в Аушвиц също претърпява значителна ревизия. Вече даже и Райтлингер не вярва в абсурдните твърдения за 3–4 000 000. Сега той говори за 600 000 загинали. И въпреки, че и тази цифра се явява твърде преувеличена, тя е значително по-ниска от предишните „оценки“. А по-нататъшното „официално“ намаление е неизбежно. Даже Шиърър приема последната цифра на Райтлингер, но по някаква непонятна причина той все още държи на приказката, че примерно 300 000 унгарски евреи са били умъртвени за 46 дни — поразителен пример за безотговорността на писанията около тези шест милиона.

Условията в лагерите:

Няколко хиляди затворници умират в лагерите през последните месеци на войната. Това води до възникване на въпроса за условията в лагерите. Отговорът на този въпрос е достигнал до фантастични преувеличения в огромното количество книги по тази тема.

Докладът на Червения кръст показва, че в течение на цялата война в лагерите са съществували доста сносни условия.

Работниците са получавали на ден храна, включваща 2750 калории, което превишава повече от два пъти дажбата на немските жители в окупирана Германия след войната. Затворниците са имали достъп до медицинско обслужване, болните са били отправяни в лазарет. За разлика от съветските лагери, затворниците са получавали колети от Червения кръст, в които имало храна, дрехи и лекарства. Прокуратурата е провеждала разследване при всеки случай на криминално деяние, докато в съветските лагери е царувал произволът на рецидивистите. За разлика от създадената от пропагандата картина, в немските лагери е царувал не произволът на охраната, а законът, въпреки, че това е бил закон по време на война. И този закон се е прилагал еднакво и към охраната, и към затворниците. Във федералния архив на Кобленц се намира директива на Химлер, предписваща жестоки санкции към членовете на охраната и администрацията на лагерите за произвол в отношенията им към затворниците (Манвел и Франкъл, стр. 312). Разбира се, че е имало и случаи на произвол, но те моментално са били разследвани от Криминалната полиция на Райха. Комендантът на Бухенвалд — Кох е предаден на съд през 1943 година за разхищаване на държавно имущество и за произвол в лагера. Главният съдия Конрад Морген възглавява лично този процес. Това е бил един открит процес и на него е можело да присъства и публика. Длъжни сме да споменем, че Освалд Пол — главният администратор на системата от концентрационни лагери, който така жестоко е репресиран в Нюрнберг, е призовавал за смъртно наказание спрямо Кох.

Съдът на СС осъжда Кох на смърт, но му се предоставя избор да служи на Източния фронт. Обаче принц Валдек, командир на СС в този окръг, заповядва присъдата да бъде изпълнена преди още решението на осъдения да стане официален ход. Този случай нагледно демонстрира цялата сериозност, с която СС се е отнасяла към реда в лагера.

Кох е обесен публично в Бухенвалд. След неговата смърт се появяват много легенди за неговата съпруга Илзе. Без съмнение тя е сложила ръка на заграбеното от Кох имущество, но доколко са правдоподобни разказите за това, че е изпращала затворници на смърт, може да се съди по това как „абажурите от човешка кожа“ впоследствие се оказват фалшификати.

Проведени са 800 разследвания относно жалби срещу охраната, от които само някои са представени пред съд. В своите показания в Нюрнберг, Морген заявява, че е имал доверителни разговори със стотици затворници по темата условия в лагерите. По време на инспекторските си визити той не е намерил нито един изтощен затворник, освен тези, които са лежали болни от тиф в лазарета. Той също така, съобщава, че производителността на труда в лагерите е била твърде ниска в сравнение с производителността сред волнонаемните.

Лагерът Дахау близо до Мюнхен, е типичен пример за това — въпреки, че в него хората са принуждавани да работят, условията на живот са били много човешки, както отбелязва и комунистът Ернст Руф в своите писмени показания в Нюрнберг от 18 април 1947 година.

Командирът на полските нелегални Ян Пиесчовяк, който е бил в Дахау от 22 май 1940 г. до 29 април 1945 г., отбелязва в своите показания, че отношението към лагеристите е било добро и че администрацията на СС е била дисциплинирана. Берта Широчин, която е работила в столовата на Дахау по време на цялата война дава показания, че тези, които са работели са получавали закуска в 10 часа сутринта до началото на 1945 година, въпреки нарастващите трудности за Германия.

Стотици писмени показания в Нюрнберг потвърждават добрите условия на живот в лагерите, но се разглеждат само тези, които са удобни за държавната пропаганда. От показанията на евреите може да се види, че те са твърде преувеличени в частта засягаща тяхната депортация. На тях естествено, не им е било приятно да бъдат интернирани, но фактите си остават факти. Много хора от други националности също са били интернирани по политически причини и техните показания дават една много по-балансирана картина за това какво точно се е случвало с тях. При много случаи на бивши интернирани, например при Шарлот Борман, чиито показания сериозно се разминават с официалната пропаганда, не се дава право да застанат пред съда.

Неизбежният хаос:

Преди края на войната ситуацията в лагерите се променя значително. Доклад на Червения кръст от 1948 година информира, че бомбардировките на съюзниците парализират транспортната система на Германия. Става невъзможно да се доставят храни до лагерите и това води до началото на масов глад, който между другото засяга и немското гражданско население. Тази ужасна ситуация се влошава още повече от факта, че в лагерите се намират повече хора от бройката за която са били строени. Гладът и антисанитарните условия водят до избухването на епидемии от тиф. Това препълване на лагерите става в резултат на това, че затворниците от източните лагери са евакуирани на запад. Цели колони от хора, останали без сили, пристигат в лагери, в които обстановката с всеки изминат ден се влошава. Лагерът Белзен край Бремен бил в особено лошо състояние преди края на войната и доктор Феликс Карстен заявява, че репутацията на „лагер на смъртта" Белзен получава в резултат на жестоката епидемия от тиф, която се разразява там през март 1945 година („Мемоари 1940-45", Лондон, 1956 г.).

Тези ужасни условия се явяват причина за хиляди смъртни случаи. Това става в самия край на войната, но пропагандата за шестте милиона започва да използва фотографии на скелетоподобни трупове като „доказателство", че в лагера се е провеждало масово унищожаване на хора още от самото негово откриване и че всички тези трупове са жертви на нацистите.

Поразително честна оценка за ситуацията в Белзен е дадена в книгата „История на Втората Световна Война" под редакцията на Пурнел (том 7), в описанията дадени от доктор Ръсел Бартън, главен психиатър на болницата в Северал, район Есекс, който прекарва цял месец в лагера като студент от медицинския факултет.

Описвайки причините за голямото количество смъртни случаи в лагерите в края на войната, той цитира думите на бригадния генерал Глен Хюз от английския медицински корпус, който е назначен за командир на Белзен през 1945 година. Хюз не мисли, че в лагера е имало някакви жестокости, въпреки, че без съмнение, е имало военна дисциплина и принудителен труд. „Много считаха, че състоянието на затворниците след освобождението на лагера, се явява като резултат от целенасочена политика на хитлерова Германия. Заключенията говореха за лоши условия, а пред чуждестранните журналисти беше обрисувана

картина в съответствие с изискванията на масовата пропаганда.“ — пише Бартън.

Доктор Бартън пише, че гладът и епидемиите са били неизбежни при тези условия, но това е било възможно да стане само в края на войната — през 1945 година. „От моите разговори със затворниците, аз останах с впечатление, че условията в лагера съвсем не са били лоши до края на 1944 година. Бараките бяха построени между дървета, имаше достатъчно тоалетни, душове и печки за отопление“. Той също така обяснява и причината за недостига на храна. „Немските военни лекари казаха, че през последните три месеца е ставало все по-трудно и трудно доставянето на хранителни продукти в лагера. Всичко което се е движело по пътищата се е «разстрелвало» от въздуха (…)“ Доктор Бартън пише, че е бил поразен след като е видял разкладката на постъпилите хранителни продукти в кухнята на лагера за последните две-три години. „Тогава аз разбрах, че за разлика от налагащото се обществено мнение, немците никога не са имали някакви планове за изтреблението на тези хора“. Защо тогава толкова много хора изглеждаха така страшно изтощени? Основните причини за такива ужасни условия в Белзен е недостатъчната доставка на храна и медикаменти, пренаселеността на лагера вследствие пристигането на затворници от други лагери и избухналата епидемия. Болният от тиф много бързо влошава състоянието на организма си и само за няколко дни губи значителна част от своето тегло.

В допълнение на смъртните случаи, които са били неизбежни при такива условия, Глен Хюз пише, че около хиляда души са умрели веднага след освобождението си от преяждане, тъй като отслабналият организъм не може да приеме изведнъж много храна. Като човек видял концлагера със собствените си очи, доктор Бартън, без съмнение разбирайки фалшивата същност на цялата тази лагерна митология, пише: „Опитвайки се да обясня причините за условията в Белзен в края на войната, трябва да бъда наясно с огромния пропаганден потенциал, който представлява цялата тази огромна маса от скелетоподобни трупове“.

Опитвайки се да дадем оценка на събитията довели до възникване на наивните категории „добри“ и „лоши“, означава да отхвърлим останалите причини.

Фалшивите фотографии:

Трагичните обстоятелства, като тези в Белзен, не само безсъвестно се използват за целите на пропагандата, но също така се изфабрикуват и фалшиви фотографии и филми. В болшинството от лагерите са успели да избегнат ужасите от Белзен и концлагеристите са ги напуснали в добро здравословно състояние. Но снимки от тяхното щастливо напускане на лагерите ние няма да открием нито в книгите, нито във филмите за „шестте милиона“, затова пък там е пълно с фалшификати. Поразителен пример за такава фалшификация е описан в английския „Католически Вестник“ от 29 октомври 1948 година.

Там е разказано как в градчето Касел, където всеки възрастен е бил принуждаван да гледа филми за „ужасите на Бухенвалд“, доктор от Гьотинген вижда себе си на екрана, въпреки, че той никога не е бил в Бухенвалд. Оказва се, че това е филм, заснет след бомбардировката на Дрезден на 13 февруари 1945 година, където по онова време се е намирал този доктор. В резултат на това въздушно нападение загиват 130 000 мирни граждани, повечето от тях жени, деца и бежанци от източните райони.

Според някои оценки загиналите са около половин милион, тъй като по онова време е имало огромно количество бежанци от източните райони.

В продължение на няколко седмици след това телата на загиналите са били изгаряни на клади. Тези сцени били заснети от немски военни кинооператори, след което лентата е попаднала в ръцете на съюзниците, а те я пуснали за постигане на своите цели. В книгата на Артур Понсоиби „Фалш по време на война“, Лондон, 1928 г., се показва как са фабрикувани „фотографиите за немските жестокости“ по време на Първата световна война. Сред посочените от Понсоиби примери срещаме „творения“ като „фабрика за трупове“, „белгийски деца без ръце“ и др., които приличат твърде много на фотографиите за „нацистките жестокости“ по време на Втората световна война. Ф. Вил пише в своя книга, че парче сапун, уж направено от човешка мазнина, напомня опита на англичаните преди тридесет години да обвинят немците в същото престъпление. Но англичаните, извинили се за старата си фалшификация, с новата си фалшификация продължават да източват пари от немската нация.

Друга известна фалшификация са т.нар. абажури от човешка кожа. Специална експертна комисия доказва, че това са абажури не от човешка, а от козя кожа. Даже Манвел и Франкъл са принудени да признаят, че тези абажури, представени като „веществено доказателство“ на процеса за Бухенвалд, „след това се оказват под съмнение“(стр. 84). Писмени показания по този въпрос е дал някой си Андреас Пфафенбергер. Генерал Люциус Клей признава, че много писмени показания, след разследване се оказват измислени.

Съветското правителство представя стотици „писмени показания“ от хора живеещи близо до Хатин, в които категорично се заявява, че полските офицери са разстреляни от немците.

Знаменито изследване относно фабрикуването на фотографии на тема мита за „шестте милиона“ се явява книгата на немския професор Удо Валенди „Фотографически документи за написване на историята“, която излиза през 1971 година и много пъти след това е преиздавана, в това число и на английски език. От многобройните примери дадени там, ние ще посочим само един. Това е фотомонтаж, при който от първата (оригиналната) снимка е свалена задната стена, на нейно място е поставена купчина от трупове и ето ти всеизвестната ни фотография за ужасите на концлагерите!

Тази фотография под названието „Маутхаузен“ е поставена на страница 341 в книгата на Р. Шнабел „СС — власт без морал“, 1957 г.

В канадския вестник „Globe and Mail“ от 3 юни 1995 година беше напечатана обширна статия за това как са се фалшифицирали фотографиите с нацистките жестокости, показани са артистите, които „играели“ немските войници, а също така „мирните жители“ и „труповете“. В статията се превежда един от меморандумите на тази тема, а също така се показват и указанията за изземане на много документи от редица архиви и унищожаването на голяма част от тях. Очевидно правителството е предпочело да избегне последствията от евентуално разобличение.

Една фалшива фотография е доста забавна. Тя изглежда много „драматична“, но ако по този начин се постави бодливата тел на прозореца, всички затворници ще имат възможност да избягат.

Тази фотография е поместена в „Ню Йорк Таймс“ от 9 юни 1974 година и е озаглавена „Пещите на Аушвиц“. Обликът на лагера е бил значително изменен в течение на 11 следвоенни години, докато е бил

закрит за посетители. Това желязо повече прилича на някоя от бутафориите на Совкино (Съветско кино) отколкото на немска техника.

Валенди разглежда още осемнадесет други фалшификации в книгата на Шнабел. Тази същата фотография е била отпечатана в „Дела на Международния военен трибунал“, том XXX, стр. 421, също уж снимана в Маутхаузен. Тя е отпечатана без заглавие и без показанията на Е. Аронсан, Вацлав Бърдач и Роберт Нойман.

9. ЕВРЕИТЕ И КОНЦЛАГЕРИТЕ — ДОКЛАД НА МЕЖДУНАРОДНИЯ ЧЕРВЕН КРЪСТ

Международният Червен кръст е съставил тритомен доклад, публикуван в Женева през 1948 година, който се явява особено уникален по своята обективност.

Този подробен доклад на една неутрална организация е съставен на базата на два други доклада. Групата на авторите, възглавявана от Фредерик Спордет, подчертава, че съгласно традициите на Червения кръст, докладът е създаден на базата на пълен политически неутралитет. Докладът на Международния Червен кръст е оправдателен документ за Германия. Съгласно Женевската конвенция, лагерите за военнопленници и интернирани е трябвало да бъдат открити за международни инспекции и Международния Червен кръст е имал достъп до всички немски концлагери. Съветският съюз не е разрешавал инспекция на своите лагери, в резултат на което милиони граждански затворници, а също и военнопленници са били откъснати от външния свят.

Докладът на Международния Червен кръст е важен и защото той пояснява законодателната страна на интернирането на евреите, която се е считала от враждебно настроените елементи за незаконна. В доклада се описват две категории интерниранa на граждани, едната от които е „граждански лица, интернирани по административни обстоятелства… /на немски Schutzhaftling/ … които са били арестувани по политически или расови причини и се е считало, че те представляват опасност за държавата или окупационните войски“ (том III, стр. 73). Към тези лица се прилагат същите мерки каквито се прилагат и към арестуването за углавни престъпления (стр. 74).

В доклада се казва, че отначало немците не са допускали Червения кръст да инспектира лагерите, обяснявайки това със съображения за безопасност, но през втората половина на 1942 година разрешението е било дадено. На Червения кръст е разрешено да раздава колети с храна във всички концлагери на Германия от август

1942 година, а от февруари 1943 година всички лагери и затвори са открити за международни инспекции (том III, стр. 78). Червения кръст започва провеждането на широка програма за помощи, която продължава до края на войната, а и след нея. Червения кръст получава огромно количество писма с благодарности от затворници, в това число и от евреи. В доклада се съобщава, че ежедневно са били раздавани до 9 000 колета. От есента на 1943 година до май 1945 година, около 1,1 милиона колети с общо тегло от 4,5 тона са били изпратени по лагерите (том II, стр. 80). В допълнение към храната, в колетите е имало още лекарства и дрехи. Колети са изпращани в Дахау, Бухенвалд, Зангерхаузен, Ораниенбург, Флосенбург, Флоха, Равенсбрюк, Терезиенщад, Берген-Белзен, Нойсингам, Ладисбергам Лех. Колети са получавани от белгийци, холандци, французи, гърци, италианци, норвежци, поляци и евреи без гражданство (том III, стр. 81). В течение на войната Червения кръст изпраща колети на обща сума 20 милиона швейцарски франка, събрани от еврейски организации, като например Съвместния комитет по разпределението в Ню Йорк (том I, стр. 644). Тази организация има разрешение от Хитлер да поддържа свое представителство в Берлин, но контактите се прекъсват когато САЩ се намесват във войната.

Съгласно доклад на Червения кръст, трудностите в разпространението на помощите идват не от немците, а от съюзниците, които фактически са блокирали цяла Европа. Голяма част от хранителните продукти за приготвяне на колетите пропада из Румъния, Унгария и Словения.

В доклада се отбелязва, че делегация на Червения кръст е посетила гетото Терезиенщад (Терезин), което е било специално за евреи. Червения кръст се изказва положително за това гето, в което живеели около 40 000 евреи, депортирани от различни страни. Последното посещение на делегация от Червения кръст по време на войната се е състояло през април 1945 година. Според информация получена от Червения Кръст, това гето е създадено като експеримент, измислен от някои високопоставени членове от правителството на Хитлер, с цел да се предостави на евреите възможност да живеят сред свои, по свои закони, под своя администрация, почти в пълна автономия. Последната визита на делегацията се провежда на 6 април

1945 година. Тя потвърждава положителните впечатления, получени при първото посещение (том I, стр. 642).

Червения кръст изразява своята признателност към режима на Йоан Антонеску в Румъния, където те имали възможност да окажат хуманитарна помощ на 183 000 румънски евреи. Помощта се е наложило да бъде прекратена след пристигането на Червената армия.

В своя отчет делегацията обяснява, че членовете й не са успели да предадат предвидената хуманитарна помощ на лагерите намиращи се на територия под съветски контрол (том II, стр. 62). Немските концлагери се оказват в същото положение след освобождаването им от Съветската Червена армия. Червения кръст изпращал огромно количество колети и получавал поща от Аушвиц до съветската окупация, но опитите да се изпратят колети в „освободения“ Аушвиц за оцелелите там хора, завършили с пълен неуспех. Обаче колети с храни продължавали да бъдат получавани от бивши затворници от Аушвиц, преместени в други лагери като Бухенвалд и Ораниенбург.

Не са намерени доказателства за геноцид:

Един от най-важните аспекти в доклада на Червения кръст е този, че той разкрива причините за голямото количество починали затворници в края на войната. В доклада е написано: „В хаотичните условия, които настъпват в Германия в края на войната, в лагерите спира достъпът на хранителни продукти, вследствие на което много хора загиват от глад.“ Немското правителство е разтревожено много от тази ситуация и съобщава този факт на Червения кръст. Това съобщение е предадено на 1 февруари 1945 година. През март 1945 година се провежда среща между президента на Червения кръст и генерала от СС Калтенбрунер. След тези преговори на Червения кръст е разрешено да разпространява хуманитарна помощ под формата на хранителни продукти, непосредствено чрез своите представители на които е осигурен достъп до всеки немски лагер (том III, стр. 83). Немското правителство явно е било разтревожено от създалата се ситуация и се е опитвало с всички сили да облекчи положението.

В доклада на Червения кръст много ясно се говори, че доставките от храни са се прекратили едва след като съюзническите бомбардировки сериозно разрушават транспортната система на

Германия. Обезпокоен за съдбата на интернираните евреи, на 15 март 1944 година, Червения кръст изразява протест срещу варварските бомбардировки („Inter Arma Caritas“, стр. 78). На 2 октомври 1944 година, Червения кръст предупреждава немското Външно министерство, че пълното унищожаване на транспортната система в Германия е неизбежно и това ще доведе до масов глад.

Важно е да се подчертае, че в тритомния доклад няма и думица за съществуването на някаква програма за масово унищожаване на евреи. Нито една от делегациите, посетила по няколко пъти всички немски лагери, не е намерила нещо, което да доведе до мисълта за евентуално масово убийство на хора. В доклада никъде не е споменато за газови камери, на нито една от всичките негови 1600 страници. Казва се, че евреите, както и всички други националности, са пострадали при условията създадени от войната. Пълното отсъствие на каквото и да е споменаване за масови убийства е много показателно. Комисиите на Червения кръст не са намерили никакви основания за да поддържат легендата за уж провеждащия се в лагерите геноцид.

В доклада се пояснява, че медицинският персонал е бил командирован на фронта и че не са достигали ресурси за борба с епидемията от тиф, която избухва в лагерите през 1945 година (том I, стр. 204).

А що се отнася до съществуването на газови камери, прикрити като бани с душове, в доклада пише, че нищо подобно не е открито. „Всички тоалетни места бяха инспектирани. Бяха отправени много питания как може да бъдат модернизирани баните в отделните лагери, с цел те да станат по функционални за ползване, как да се увеличи броя на душовете, как да се извърши даден ремонт“ (том III, стр. 594).

Не всички са били интернирани:

Том III от доклада на Червения кръст, глава 3 (Еврейското гражданско население) разказва за помощите предоставени на свободното еврейско население. От анализа на тази глава става ясно, че далеч не всички евреи са били интернирани в лагери, а са останали част от свободното население, като, разбира се и те са били засегнати от определени ограничения. Тази картина съвсем противоречи на „официалната пропаганда“ за поголовното интерниране на всички

евреи и изпращането им в газовите камери. Както е написано в „мемоарите на Хес“, Айхман горял от желание да хване всички евреи, но реалността е съвсем друга. В Словакия например, където началник бил помощникът на Айхман Дитер Вислицени, според доклад голяма част от евреите не са даже и пипнати за депортация, там дори са пристигали евреи от Полша. Евреите намиращи се в Словакия, били в относителна безопасност до края на август 1944 година, когато започва въстанието срещу немците. И въпреки закона, излязъл на 15 май 1942 година, който се явява в резултат на това, че няколко хиляди били интернирани, те се държали в лагери, в които храненето и битовите условия били напълно поносими и където интернираните можели да работят при условия почти равни на волнонаемните (том I, стр. 646).

Не много голям брой от трите милиона под немски контрол евреи успели да избегнат интернирането, но емиграцията на евреи продължила и по време на самата война, основно през Унгария, Румъния и Турция. Немците даже не възразявали срещу емиграцията на полските евреи, които успели да избягат във Франция преди още тя да бъде окупирана. Евреите от Полша, намиращи се във Франция, които съумели да получат разрешение за емиграция в САЩ, били третирани от немските окупационни власти като американски граждани. В допълнение на това, немците се съгласили да признаят три хиляди паспорта, пуснати от консулствата на латиноамериканските страни (том I, стр. 645).

Преди отпътуването си за САЩ, тези евреи прекарват в лагера Вител в Южна Франция, заедно с граждани на САЩ.

Немските власти също така не се противопоставят и на емиграцията на евреи от Унгария. Съгласно доклада на Червения кръст до март 1944 година, „евреите, които притежават визи за Палестина, безпрепятствено могат да напуснат Унгария“ (том I, стр. 648). Даже след смяната на правителството на Хорти през 1944 година, след опита да се сключи мир със Съветския съюз и установяване на прогерманско правителство, емиграцията на евреите продължава. Червения кръст получава уверенията на Англия и САЩ „да поддържат с всички възможни средства емиграцията на евреите от Унгария“. Червения кръст получава писмо от САЩ в което се казва: „Правителството на Съединените Щати потвърждава, че то ще обезпечи с всичко

необходимо, всички евреи на които бъде разрешено да емигрират“ (том I, стр. 649).

10. ИЗСЛЕДВАНИЯТА НА ПОЛ РАСИНИЕ

Най-важния принос в непредубеденото изследване на въпроса по „организиране унищожението на евреите“ се явява трудът на френския историк Пол Расиние, посветил на това благородно дело двадесет години от своя живот. От 1933 до 1943 година Расиние е професор по история в колежа на Белфорт. За участие в Съпротивата той е арестуван през октомври 1943 година и интерниран в концлагерите Дор и Бухенвалд. В края на войната, в Бухенвалд той заболява от тиф, от което така влошава своето здраве, че не може да се върне към преподавателска дейност. За своето участие в Съпротивата е награден с медал, също така се е кандидатирал и е избран в парламента. Неговата парламентарна дейност е след идването на комунистите на власт.

След това Расиние пристъпва към историческо изследване на твърденията за „масовото унищожение на евреите от немците“.

Най-важни от неговите работи са книгите „Лъжата на Одисей“, Париж, 1949 г., в която той прави описание на условията в лагерите на основание на личния си опит и „Ulusse trahi par les Siekns“, 1960 г., в която продължава своето правдиво описание на концлагерите. Неговото монументално изследване завършва с други две книги — „Истинският процес срещу Айхман“, 1962 г. и „Драмата на европейските евреи“, 1964 г., в които Расиние публикува статистически анализ, опровергаващ легендата за „масовото унищожение“ и разкрива машинациите с исторически изследвания, които се провеждат за създаване на тази легенда. В последния си труд той също така анализира политическата и финансова заинтересованост на Израел и комунистическите страни от легендата за немските жестокости. За съжаление тези трудове са малко известни на европейския читател.

Тези, за които е изгодна легендата за масовото изтребление на евреите имат голямо влияние в издателския бизнес и те всячески възпрепятстват разпространението на подобни книги. Книгите на

Расиние са отпечатани от малки издателства в САЩ независими от влиянието на някои определени политически кръгове, но могат да се закупят само по пощата.

Разследванията на Расиние сериозно разклащат мита за това, че немците планирали масово унищожение на евреите. Той пише за това как историческата истина е обгърната в мъглата на пропагандата. Неговите изследвания демонстрират факта, че ако ние отхвърлим недомлъвките, изкривяванията и лъжите, то ще видим, че броят на евреите, загинали по време на Втората световна война даже и не се доближава към тези прословути шест милиона. Да, евреи са загинали, както са загинали и хора от много други националности, но еврейската трагедия не е нещо изключително, а само част от голямата трагедия на Европа.

Професор Расиние извършва пътуване до Западна Германия през пролетта на 1960 година, където той изнася лекции, разказвайки за своите изследвания. Той говори за неизбежното изплуване на историческата истина на арената на живота и призовава немците да се борят за тази историческа истина и да отхвърлят от своите плещи бремето на неоправданите обвинения.

Машинациите с „газовите камери“:

Професор Расиние назовава своята първа книга „Лъжата на Одисей“, правейки паралел със ситуацията, когато пътешественикът след завръщането си разказва небивалици. В тази книга той анализира историите за масово унищожение, чийто брой се увеличава най-вече след края на войната. Една от тях е книгата на Давид Росет „Другото царство“, Ню Йорк, 1947 г. В нея се твърди, че в Бухенвалд уж съществували газови камери. Расиние е бил затворник в Бухенвалд и доказва колко несъстоятелни са писанията на автора. Той също така анализира и Абе Жан Пол Ренард, автор на книгата „Вериги и светлина“ като директно му задава въпроса как е възможно да твърди, че в Бухенвалд е имало газови камери.

Ренард отговаря, че е чул това от други и затова решил да се представи за очевидец, написал книга и представил всичко като лично преживяване.

Расиние проанализира твърдението в книгата на Дениз Дюфорнер „Равенсбрюк — лагерът на смъртта за жени“, Лондон, 1948 г. и отново открива, че авторът не разполага с никакви доказателства за съществуващото в Равенсбрюк, освен слуховете, които, както казва Шарлота Борман, разпространявали комунистите.

Подобни разследвания са правени и с книгата на Филип Фридман „Това беше Аушвиц“, 1948 г. Същото е направено и с книгата на Е. Когон „Теория и практика на Ада“, 1950 г. Расиние изяснява, че нито един от двамата автори никога не е виждал газова камера.

Доказателството на Когон е такова — затворничката Янда Вайс му казала малко преди смъртта си, че уж е виждала със собствените си очи газова камера.

Расиние взема интервю от Бенедикт Каутски, автор на книгата „Teufel und Verbammte“, който заявява, че милиони евреи са били убити в Аушвиц. Оказва се, че самият Каутски никога не е виждал газова камера и че всичко е разказ основан само на слухове.

„Приз“ за литература по въпросите на масовото унищожение Расиние присъжда на Миклош Нисли за неговата книга „Доктор в Аушвиц“, в която фалшификацията на фактите, явните противоречия и безсрамните лъжи доказват, че авторът пише за места, по които самият той не е бил никога. Съгласно този „доктор от Аушвиц“, 25 000 жертви умирали всеки ден в продължение на четири години и половина. При такива темпове, това би означавало 41 милиона жертви в края на войната и то само в Аушвиц (!), тоест два и половина пъти повече от всички евреи на света!

А когато Расиние се опитал да узнае кой е бил странния „очевидец“, получил следния отговор: „Той умря малко преди публикацията на тази книга“. Расиние е убеден, че такъв свидетел въобще не е съществувал.

След войната професорът обхожда цяла Европа в опити да намери някой, който е виждал газова камера, но неговите усилия са обречени на неуспех. Той не открива такъв свидетел. Оказва се, че нито един от авторите на многочислените книги, описващи в детайли това, как немците са убили милиони евреи, не е виждал газова камера и не може да представи някой, който е виждал. Бившите затворници — такива като Каутски, Ренард, Когон, са използвали в своите писания,

не това, което са виждали, а каквото са „слушали“, разбира се, от „надеждни източници“, които, както се оказва са вече мъртви.

Най-важното заключение от работата на Расиние касае „газовите камери“. То показва, че историята за това е явна лъжа.

Разследванията, проведени на териториите на концлагерите показват, че газови камери не е имало нито в Бухенвалд, нито в Берген-Белзен, нито в Равенсбрюк, нито в Дахау, нито в Маутхаузен — нито в един от лагерите на територията на Германия или Австрия. Този факт, както ние вече споменахме, е потвърден от С. Пинтер от Военния департамент на САЩ и е признат официално от Института за съвременна история на Мюнхен. Въпреки това, на съда срещу Айхман бил представен „свидетел“, който потвърдил, че той е виждал как затворници са били водени към газова камера в лагера Берген-Белзен.

Що се касае за концлагерите на територията на Полша, Расиние доказва, че единствените „доказателства“ за съществуването на газови камери в Треблинка, Челмно, Майданек, Собибор — това са показанията на Курт Херщайн. Отначало той твърди, че 40 милиона евреи са били убити в концлагерите по време на войната. След това намалява цифрата до 25 милиона. В следващите показания той отново намалява „броя на жертвите“. Тези „документи“ са до такава степен лъжливи, че даже не са приети на Нюрнбергския процес в качеството на показания, въпреки, че те продължили да се разпространяват в три различни варианта, един в училищата на Германия, два други на френски език. Немската версия се използва като „показания“ на съда срещу Айхман през 1961 година.

В подкрепа на своите заключения професор Расиние представя изказванията на доктор Кубови, директор на Световния център на еврейската документация, направени в списанието „La Terre Retrouvee“ в броя от 15 декември 1960 година, където той признава, че не съществува нито една заповед от Хитлер, Химлер или Гьоринг за убийства на евреи.

Професор Расиние използва детайлен статистически анализ и доказва пълната несъстоятелност на посочената цифра от шест милиона убити евреи. Той показва как тази цифра е била изфабрикувана по пътя на завишаването, от една страна — на броя на евреите, живеещи в Европа, игнорирайки емиграцията и евакуацията, и от друга страна — броя на евреите останали в Европа след 1945

година. Този трик е използван от Световния конгрес на евреите, а също така и от други „изследователи“.

Расиние също така отрича писмените и устните „показания“ за лагерите, дадени от „свидетели“ от типа на тези, които пишат книги за масови убийства в лагерите. Той привежда пример с лагера Дахау, където отначало се твърдеше, че са загинали 238 000 евреи, докато през 1962 година епископът на Мюнхен Нойхауселер казва в речта си на церемония в Дахау, че само 30 000 са умрели от 200 000 и че там е имало и интернирани.

Впоследствие тази цифра е намалена още повече. Расиние твърди, че показанията, дадени от бивши немски офицери, като Хес, Хетл, Вислицени, Хелригер и други, са съвършено неправдоподобни и не заслужават доверие. Не трябва да се забравя при какви условия са давани тези „показания“. Тези хора буквално са били „изстисквани“ за подобни „признания“, те са заплашвани със смърт.

Обвинението на съда в Йерусалим е било отслабено именно поради неговия основен мотив, че шест милиона евреи са били унищожени в газовите камери. В края на войната, в състоянието на разруха и хаос, тази цифра е била приета за достоверна, но впоследствие са открити много документи, предприети са множество разследвания, които показват, че даже и да отчетем факта, че евреите са били преследвани от режима на Хитлер, числото на жертвите никак не може да бъде шест милиона. Професор Расиние извършва статистически анализ на еврейското население и стига до извода, че броят на евреите, загинали по време на Втората Световна Война не може да превиши 1 200 000 и съобщава, че тази цифра е приета от Световния център по съвременна еврейска документация в Париж. Обаче Расиние счита, че даже тази цифра е завишена и обръща внимание на цифрата дадена от еврейския статистик Раул Хилберг. Но въпреки това, както казва Расиние, Израел продължава да иска компенсация за тези шест милиона, по 5 000 марки за всяка жертва!

Такъв е договорът подписан от Аденауер. А Германия, също така изплаща финансова компенсация според индивидуално искане от тези, чийто труд е бил използван по време на войната принудително. Заплащането на този труд до 1995 година надхвърля сто милиона марки.

Емиграцията беше най-планираното „окончателно решение“:

Професор Расиние потвърждава, че правителството на Хитлер никога не е преследвало други политически цели освен емиграцията на евреите. Той разказва, че след приемането на расовите закони в Германия през септември 1935 година, Германия започва преговори с Англия за преместване на немските евреи в Палестина, на основание Балфурската декларация. Когато преговорите завършват безрезултатно, правителството на Хитлер се обръща с молба към други страни да приемат немските евреи, но получава отказ. Палестинският проект е възобновен през 1938 година, но отново пропада, тъй като Германия и Англия не могат да се разберат за финансовата страна по осъществяване на този проект. Въпреки тези трудности, Германия все пак успява да организира емиграция на евреите, основно в САЩ. Расиние пише за отказа и на Франция да участва в Мадагаскарския план в края на 1941 година. В доклад от 21 август 1942 година, Секретарят на Министерството на Външните Работи Лютер докладва, че преговорите с Франция в това направление могат да имат успех и описва разговорите, които се водят от юли до декември 1940 година, които са прекратени от Пиер Етиен Фландин. В течение на цялата 1941 година немците се надяват, че ще успеят да възобновят преговорите, като съответно ги финализират успешно.

След началото на войната, евреите, които обявяват икономическа война на Германия още през 1933 година, са интернирани в концлагери и гета. Правителството на Хитлер продължава да се надява да се възобновят преговорите относно съдбата на евреите след края на войната. Заповедта за преместване на евреите на запад е дадена от Херинг и Хайдрих и това представлява прелюдия към „окончателното решение на еврейския въпрос“ — а именно тяхната емиграция след войната. За кого е изгодна легендата за шестте милиона?

Професор Расиние анализира методите с чиято помощ легендата за масовото изтребление се използва за политически и финансови лесни печалби и доказва, че Съветският съюз работи в тази област в пълен унисон с Израел. Целият поток от литература за масово унищожение на хора, което уж е провеждано от хитлерова Германия, се появява след войната с помощта на две организации, чиито дейности са изключително синхронизирани. Едната от тях е

„Комитетът по разследване на военните престъпления“ във Варшава, а другата „Световният център по съвременна еврейска документация“ в Париж и Тел Авив. И понеже, както Съветският съюз, така и Израел са заинтересувани от раздухване на пропагандата за заплаха от нацизъм, това се явява начин за отклонение на световното внимание от техните собствени дейности.

Израел, в допълнение към политическите цели, има голяма материална заинтересуваност от мита за шестте милиона. В своята книга „Le Drame des Juils evropeen“, стр. 31, 39, Расиние пише: „Това е само един метод, с помощта на който Израел получава огромни репарации от Германия още от 1953 година. Обаче от юридическа гледна точка тези репарации нямат голяма законност, тъй като държавата Израел не е съществувала по време на войната и Германия не е можела да причини вреди на държава, която не съществува. Разбира се, че основанията за подобни репарации са доста съмнителни — колкото повече мъгла, колкото повече диви обвинения, толкова по-трудно човек може да се ориентира в ситуацията. Позволете ми да напомня, че Израел е основан през май 1948 година, а дотогава евреите са били граждани на други страни. За да се оценят размерите на тези лъжи, трябва само да се погледне как Германия плаща на Израел репарации за шест милиона убити евреи, но всъщност 80% от тези «шест милиона» се оказват, че не са умрели! В допълнение на това Германия продължава да плаща репарации даже след като човек подал молба за компенсации умре. Парите в такива случаи получават неговите наследници.“

11. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В заключение ние ще направим кратък статистически обзор на евреите, загинали във войната. На Нюрнбергския процес и на съда срещу Айхман се използва цифрата 9 000 000 евреи, които уж са се намирали на територията на Германия. Но ние вече казахме, че след значителна довоенна емиграция, само около три милиона евреи са се намирали в Европа, изключвайки Съветския съюз.

Нека сега да включим броя на евреите живеещи до началото на войната на територията на Съветския съюз, впоследствие окупирана, които между другото, са евакуирани, така че общият брой едва ли може да надхвърли 4 000 000. Съгласно статистиката от времето на Химлер, според доктор Ричард Корхер, броят им е бил 5 500 000 по времето, когато територията, окупирана от Германия, е била най-голяма. А съгласно „Световния център по съвременна еврейска документация“, този брой е точно 5 294 000 милиона. Но всяка една от тези две цифри включва 2 000 000 евреи от Прибалтика, Белорусия и Украйна. Видно е, че даже еврейските организации признават, че в Европа не са се намирали повече от 6 000 000.

„Официалната оценка“ на евреите, загинали във войната тихомълком се снижава. Анализът на статистическите данни по въпроса за еврейското население и емиграция, посочен в тази книга, анализът проведен от швейцарското списание „Baseler Nachrichten“ и анализът на професор Расиние показват, че тези шест милиона не биха били възможни и че броят на евреите, загинали по време на Втората Световна Война едва ли надхвърля 500 000.

И това е много важно, тъй като според Световния център по съвременна еврейска документация в Париж, само 1 485 000 евреи са загинали по различни причини и тази цифра, макар и много по-реална, даже не се доближава до митичните шест милиона. Както вече бе казано, според оценките на еврейския статистик Раул Хилберг, по време на Втората Световна Война са загинали 897 000 евреи. Ето тази цифра е много близо до реалността.

Без съмнение може да се каже, че хиляди евреи са загинали във войната, но това трябва да се разглежда като реалности на войната, която доведе до гибелта на милиони хора от всички воюващи страни. 700 000 невинни жители загинаха по време на обсадата на Ленинград, повече от 2 000 000 немски мирни жители загинаха в резултат на съюзническите бомбардировки, изгнание и евакуация от Прусия, Западна Полша, Судетските области на Чехия.

Швейцарският вестник „Die Tat“ от 19 януари 1955 година, в обзор на статистиката на Червения кръст за загиналите във войната, заключава че „броят на жертвите преследвани на основание на расовата и идеологическа политика между 1939 и 1945 г., не превишава 300 000, и не всички са били евреи.“ И тази цифра, като че ли се явява като най-близка до реалността.

Колко от тези 3 000 000 намиращи се под немски контрол, са останали живи след края на войната? Това е ключовият въпрос в легендата за масовото изтребление. Съгласно Еврейския съвместен комитет по разпределението, са оживели само половин милион. Ние вече доказахме, че тази цифра съвсем не е приемлива. Броят на евреите, искащи компенсации от западногерманското правителство за уж понесени страдания между 1939 и 1945 г. постоянно нараства и за десет години, от 1955 г. до 1965 г. се е увеличил три пъти, достигайки цифрата 3 375 000 милиона! Може ли да има по-показателен пример в доказване на твърдението, че шест милиона са една чиста фантазия!

Всички тези хора са евреи и едва ли може някой да се съмнява, че повечето от трите милиона, които са преживели немската окупация са останали живи.

ПОСЛЕСЛОВ

Това е първият български превод на книга, която се явява едно от най-скъпите издания, което е публикувано на английски език. Милиони думи са били казани и напечатани за същата тази книга в течение на два съдебни процеса в Канада срещу Ернст Цундел, авторът на произведението, което е пред Вас.

Еврейското лоби го изпраща на съд базирайки се на статия от XIII век (!), за да го принуди да мълчи и на него са били необходими цели осем години и стотици хиляди долара в защита на своето право на свободно слово.

На еврейското лоби не се е наложило да харчи пари, тъй като послушното ционистко канадско правителство два пъти повдигало обвинение и съдило Цундел с парите на данъкоплатците, плащайки на „експертите“ на обвинението, много от които били наети от САЩ, по 150 долара на час (!), плюс разходите за самолетни билети, хотел, ресторанти и прочие.

В резултат на два съдебни процеса и последвали обжалвания във Върховния съд тази статия е била призната за противоконституционна. И свободата на словото, която еврейското лоби се опитало да унищожи, се явява сега достояние на всички канадци.

До момента когато тази книга е била отпечатана в Канада, тя вече е преведена на 12 езика в 18 страни.

Ционистите, след като не са в състояние да опровергаят научната страна на тези изследвания, прибягват към изпитаната тактика на политически натиск и заплахи срещу хората въвлечени в това. Те даже не се спират пред тактиката на терор. Марсел Дюпра, който разпространил тази книга във Франция, е убит от бомба, поставена в неговия автомобил, след което еврейските организации правят изявление в пресата, в което те изразяват одобрение на това убийство и предупреждават останалите за последствията при опити да се анализира този период от историята. Ернст Цундел е получавал бомба по пощата, друго взривно устройство е било взривено близо до

неговия дом, по-късно домът му е бил запален, в резултат на което са му нанесени значителни материални щети. Домът на швейцарския учен Юрген Граф е бил изгорен, както и домът на шведски изследовател, живеещ в Дания. Книжарски склад на американска организация, обединяваща няколко изследователи на този период, също е бил запален. Френският историк професор Р. Ферисон, който се занимава с тези въпроси, е пребит жестоко и само намесата на случайно намиращи се наоколо хора, му спасява живота.

Във Франция, Германия, Австрия, Португалия, Испания, Дания, Холандия, Швейцария са приети закони предписващи наказание за всеки опит да се отрече „фактът“, че в хитлерова Германия са били убити шест милиона евреи.

Немският инженер Херман Рудолф, който провежда научно изследване на темата за възможностите за убийства в помещенията на Аушвиц, представени като газови камери, е осъден на 18 месеца лишаване от свобода! И това се случва при положение, че в неговия доклад не се среща нито едно заявление с политически характер!

Но истината продължава да пробива ледовете! Изследванията на американския експерт по газовите камери Фред Лайхтер по възможностите за масови убийства в Аушвиц и Майданек, с химически анализ проведен в помещенията, които уж били газови камери, произведоха небивал успех. Неговите три книга на тази тема са преведени на много езици и издадени в много страни.

След изследванията на Лайхтер, Държавният Музей в Аушвиц се обърна с молба към Краковския съдебноекспертен институт да проведе изследване на тема „Възможно ли е масови убийства да са се извършвали в Аушвиц?“. Анализът на тухлите и цимента напълно потвърди резултатите получени от Лайхтер. Валтер Люфтл, австрийски инженер и президент на Австрийската асоциация на инженерите, също изследва този проблем и достигна до заключението, че унищожаване на хора в помещенията представени като газови камери, е технически невъзможно. Невъзможно е било и да се кремира такова количество трупове в пещите, които са се намирали в концлагерите — за това биха били необходими буквално хиляди крематориуми.

Съществува огромно количество книги в които се поставя под въпрос твърдението, че в хитлерова Германия са били убити шест милиона евреи. Ние се надяваме, че тази книга ще насочи лъч светлина

към този период от историята и ще възбуди интерес към проблемите, които до сега бяха представени на читателите изключително едностранчиво.

Издание:
Ричард Верал (Харууд). Лъжата за шестте милиона
Преводач: Ина Иванова, 2002
ИК „Жар птица“, 2002 г.
ISBN: 954–90925 (грешен)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.